DOCUMENTI SPIRITUALI DEL P. MAESTRO GIOVANNI...

Juan : de Ávila

Digitized by Google

8-3

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

διὰ νὰ μὲ χαρετήσῃς μὲ τόσας ἔμπνευσες. διατὶ ἐκίνδυνες, καὶ μὲ ἐλευθέρωσες ἀπὸ τόσα κακὰ, & διὰ πολλὰς ἄλλας μεγάλας χρυφὰς ἐνεργείας ὁποῦ μᾶς ἔκαμες, καὶ διὰ τὴν μακρόθυμίαν τῆς δόξης ὁποῦ μοῦ ἡτοίμασες, ἀνίσως & διὰ τὰ ἁμαρτήματά μου δὲν γένεται ἀνάξιος. δός μου χάριν Χριστέ μου νὰ μεταχειρισθῶ εἰς τέτοιον τρόπον τούτας τὰς ἐνεργείας, καὶ χάριας, ὅπως νὰ μὴ μᾶς εἶναι αἰτία ἐφρημανίας, μήτε ἀμελείας, ἀμὴ νὰ κάμουν νὰ εἶμαι πλέα ταπεινὸς ἀχάριστος, & νὰ ἔχω ὁπιθυμίαν νὰ σᾶς δουλέψω καθὼς πρέπει εἰς ἐτούτην τὴν ζωὴν, καὶ νὰ σὲ χαρῶ εἰς τὴν ἄλλην μὲ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀγγέλων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ.

BIBLIOTECA NAZ ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

φένδεψες, & εἰς τέτοιον ζόπον μὲ σκίαξες μὲ τὰ ὀμμάτια τῆς ἐλεημοσύνης σου, ὅπ ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἁμάρταίνω, μὲ ὅλον τοῦτο μὲ τόσην καλοσύνην μὲ ὑποδέχεις, & ἔτζι παν ζοπνὰ μὲ παρηγοράς, & μὲ χαρεταῖς, ὡσαν νὰ ἀληθεμένας ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, & νὰ μὴν εἶχες ἄλλην ἔγνοιαν πλὴν τὸν λόγον μου. κάμε Χεισέ μου νὰ σὲ ἀγαπήσω, καὶ ἐγὼ ἀκόμη μὲ ἄλλην τόσην θέρμην ἀγάπης, καὶ διὰ λόγου σου νὰ ἀφήσω ὅλα τὰ φεύσικα ὁπού ἔχω νὰ τηρεώσουν, καὶ νὰ λογιάζω μοναχὰ ἐσένα, & μὲ φεύτυμην ψυχὴν νὰ σὲ ἀκολουθήσω, & νὰ ὑποτάκτω παύτα εἰς τὴν θέλησίν σου τὴν ἁγίαν.

Εὐχαριστῶ σε Χεισέ μου, διότι ἐπαίνω εἰς ταῖς ἄλλαις δυεργεσίαις ἐδιάβαξες διὰ καλὸν ἐδικόν μου τόσα, & τόσον μεγάλα μυστήρια.

διὰ

τὸ μέσον τῆς κολάσεως, δὲν ἐβάσταξες ἡ ψυχή σου νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ χαθῶ, ἀμὴ ἄλλλιω μίαν φορὰν ἔβιξες εἰς τὶω σεφάζαν τῆς ζωῆς, φόγγιας ἀπὸ τὶω φωνὶ σου, καὶ ἀπὸ τ' ἐσένα δλὲ νὰ μὴ χυκήσω τὰ ἅγιά σου λόγια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐμίλιες εἰς τὶω καρδίαν. Δός μου Χεισέ μου εἰς τὸν μέλλοντα καιρὸν νὰ σὲ ἀκολουθήσω μὲ ἔαπεινὶ ἀγάπω, & μὲ ὅλω τὶω γλυκερέδα καὶ ὑποταγὶ νὰ ἀγκαλιάσω τὰ ἅγιά σου λόγια, καὶ νὰ λιώξω ἀπὸ τὶω καρδίαν μου ὅλα τὰ ὀεφὶὰ θεάγματα, δλὲ νὰ ἔῃ εἰς ἐσένα μοναχὰ ὅλη βαλμοχύη, δίχως νὰ δλαμεριωθῇ πλέα μήτε νὰ μισέψη ἀπὸ τὶω ἀγάπω σου.

Εὐχαριστῶ σε γλυκέ μου Ιησοῦ, διότι σκυβέρνησες ἐμμένα τὸν ἔπιδανὸν, & ἀμάρτωλὸν, & μὲ ἐδιαφέν-

ξες, & μὲ ἐλευθέρωσες ἀπὸ πολλοὺς, & μεγάλους κινδύνους ἔτζι τὲ σώματος, ὡσαὐτ & τῆς ψυχῆς, ὁπὲ μὲ ἔπρεπε διὰ τ καλειας μυ τ μεγαλώταλας, νὰ μὲ ἀποδιώξης, & νὰ μὲ ἀφήσης πολλαῖς φοραῖς ὡσὰν ἀνάξιον τῆς καλωσύνης συ.

Εὐχαριστῶ σε γλυκὲ μυ Ιησὲ διότι κοιμώνλας ἐγὼ μέσα εἰς τὰς ἀχημότατας λάσπας τῆ ἁμαρτιῶν μου, ζώνλας ἀναισθησία, μὲ καρτέρεψες τόσον καιρὸν μὲ τόσω ὑπομονή. δόσε μυ Χριστὲ μυ χαρὶν νὰ πλαύω ταῖς ἀτζαλιαῖς τῆ ἀπειρασμῶν μυ ἁμαρτημάτων μὲ αληθινὴ & ζωνταινὴν συντριβὴν τ καρδίας, & εἰς τὴν ὑπόλιπήν μυ ζωὴν νὰ σὲ ἀγαπήσω μὲ καθαρὰν καρδίαν, & μὲ θερμοτάτη ἀγάπην.

Εὐχαριστῶ σε γλυκὲ μου Ιησοῦ, ὁπ ωφελπατῶνλας ἐγὼ εἰς τὴν σεάταν τῆς ἀπολείας, & σέκοντας εἰς

τὸ

αἷμα τῆς ϖερικοπῆς, διὰ τὴν ὀξοείαν εἰς τὴν ἄιγυπτον, διὰ τὴν νησείαν εἰς τὴν ἔρημον, διὰ ταῖς ἀγρυπνίαις εἰς ταῖς ϖροσδυχαῖς, διὰ τὸν ὄποσαμὸν εἰς σὸν δεσμούς, διὰ τὰ λόγια σου εἰς ταῖς διδαχαῖς, διὰ τὰ πάθη εἰς σὸν διωγμούς, διὰ ταῖς συκοφαντίαις τῶ ἐχθρῶν σου, καὶ διὰ τὴν πτωχείαν καὶ ταπεινότητα ὅλης σου τῆς ἁγιωτάτης ζωῆς.

Εὐχαριστῶ σε γλυκέ μου Ιησοῦ, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς μου ἐδέχθηκές με εἰς ταῖς ἀγκάλαις τῆς ἁγίας σου ἐκκλησίας, καὶ μί ἔπλασες εἰς τὴν καθολικὴν πίστιν, & εἰς αὐτὴν μὲ ἐφύλαξες, & ἔθρεψες τὴν ψυχήν μου, & τὸ σῶμα μὲ ἕως τὴν σήμερον. διὰ τῦτο αἰ εἶσαι παύτα δοξασμένο.

Εὐχαριστῶ σε γλυκέ μου Ιησοῦ, ὅτι ἕως τὴν ὥραν τύτην μὲ ἐφύλαξες

Θεόν μου, καὶ διαπότιμον, καὶ διὰ μέσου τῶν νεφελῶν ἡ καρδία μου, καὶ νὰ σὲ δοξάσῃ, καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸ παναγιόν σου ὄνομα.

Εὐχαριστῶ σε γλυκέ μου Ἰησοῦ διὰ τὴν ἀνεξικακίαν τῆς σωτηρίας, τουτέστι τὴν ἀκαταλήπτον καλοσύνην καὶ ἐλεημοσύνην σου ἐπὶ μοῦ ἔκαμες, καὶ δι' ἐκείνην τὴν ἄκραν ταπείνωσιν, καὶ θερμοπάτιμον ἀγάπην, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἠγάπησες, καὶ σκοπίασες, ὑπομένοντας διὰ μᾶς τόσους, καὶ ἔτζι μεγάλους κόπους.

Εὐχαριστῶ σε διὰ ὅλας σου τὰς παπαπαῖς καὶ πάθη τῆς ἁγιωτάτης σου ζωῆς, καὶ διὰ τὸν πονεμένον καὶ ὀνειδισμένον σου θάνατον.

Ἐγὼ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ταπείνωσιν τῆς σαρκώσεως, διὰ τὴν πτωχείαν τῆς γεννήσεως, διὰ τὸ

αἷμα

ἐσὺ ὁ ἴδιος ὁπού με ἔπλασες, μὲ
φυλάγῃς εἰς ἐτοῦτο τὸ εἶδος, ὁποῦ
ἔδωκες, καὶ δι' αὐτὴν τὴν φύλαξιν
μοῦ ἔπλασες ὅλα τὰ φαγήματα,
ὁπού εἶδος εἰς τὸν κόσμον, τὸν οὐρα-
νὸν, τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, τὸν
ἥλιον, τὸ φεγγάρι, τὰ ἄστρα, τὰ
ζῶα, τὰ ψάρια, τὰ πουλιὰ, τὰ δέν-
δρα, καὶ τέλος πάντων ὅλα τὰ
πλάσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάποια
ἔκαμες δι' νὰ μὲ θρέψῃς, ἄλλα
δι' νὰ μὲ χαρέψῃς, ἄλλα δι'
νὰ μὲ ψυχαγωγήσῃς, ἄλλα
δι' νὰ μὲ νουθετήσῃς, καὶ ἄλλα
ἀκόμη δι' νὰ μὲ παιδεύσῃς. Σὲ
παρακαλῶ Θεέ μου νὰ μοῦ δώσῃς
χάριν νὰ ἠξεύρω νὰ τὰ μεταχει-
ρίζωμαι καθὼς πρέπει, καὶ νὰ πά-
ω ἀπ' ἐκεῖνα τὴν ὠφέλειαν, εἰς
ἐκεῖνον τὸν τρόπον ὁποῦ ἐσὺ τὰ
ἔπλασες, δι' νὰ σώσω δι' μέσου
ἐκείνων νὰ γνωρίσω ἐσένα τὸν

Θεόν

Τρόπος νὰ ἀγαπήσῃ πανὰς τὸν Θεόν.

Ἐγὼ ἀγαπῶ σε Θεέ μου, ὅπ μὲ ἔκαμες, καὶ μὲ ἔπλασες εἰς εἰκόνα, καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἐδικήν σου, δίδοντάς μου τὸ κορμὶ μὲ ὅλας ταῖς αἰσθήσεις, καὶ τὴν τὴν ψυχὴν μὲ ὅλας της ταῖς δυνάμεις, διὰ νὰ σὲ γνωρίζω, καὶ νὰ σὲ ἀγαπῶ μ' ἐκείνας. Δός μου Θεέ μου χάριν νὰ διελέψω ἐσένα τὸ πλάσημου Σου ἐφετινοῦ παιδὸς εἰς τέτοιον τρόπον, ὁπὸ ὅλα μου τὰ πάθη, καὶ οἱ κακαῖς ἀγάπαις νὰ νεκρωθοῦσι, καὶ ἐγὼ νὰ ξαναπλεώσω εἰς τὸν ἑμαυτόν μου ἐτὴν τὴν εἰκόνα ὁπὸ ἐσὺ ἔπλασες, Σ νὰ ξαναπολαύσω μὲ καθαρότητα τῆς ζωῆς τὴν θεϊκὴν ὁμοιότητα.

Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ διὰ τὴν ἀνεργησίαν τῆς φυλάξεως, ἔσονται καὶ

ὁποῦ δίδεις ὁλογνῶν τὴν ζωὴν, κλί-
νοντας τὴν ἁγιωσύνην σου κεφα-
λὴν ἐδέχθηκες διὰ τὴν ἀγάπην μὲ
τὸν ἄνθρωπον. Ἂς ἦσαι παντοτε δο-
ξασμένος, διότι ἠθέλησες νὰ χω-
είσῃς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ σῶμα σε τὸ
ἁγιώτατον.

Εὐχαριστῶ σε δι' ἐκεῖνο τὸ ἁγιώ-
τατόν σου αἷμα, τὸ νεῦρον, ὁποῦ
ἔχυσες ἀπὸ τὸ τίμιόν σε πλευρόν,
τὸ ὁποῖον ἐκεντήθη μὲ τὴν λόγ-
χην, διὰ νὰ ἔμπῃ θαρετὰ ὁ ἀ-
μάρτωλος.

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὴν ταφὴν τὴ
ἁγιωτάτου σε σώματος, καὶ διὰ
τὴν ἔνδοξόν σου ἀνάστασιν, καὶ ἀ-
νάληψιν, καὶ τὴν παρουσίαν τὴ ἁγίου
πνεύματος.

Τερ-

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὰ ἀπίστευτα μαρτύρια. ὅπῶ ἐβάσταξες ὁπόταν ὄνλας περασμένα τὰ χέρια σου, & τὰ ποδάρια σου ἀπὸ τὰ καρφιὰ, βαλμένα ἀνάμεσα εἰς δύο λησταίδες ἐλεεινότατα σκρέμασταν εἰς τὸ δίνδεγν τῦ σωεγῦ, καὶ ἐσήκωσες τὰ λυπημένα σου ὀμμάτια διὰ νὰ ἰδῇς τὴν γλυκυτάτην σου μητέρα, ἡ ὁποία ἦτον ὅλη θλιμμένη, ὅλη λιγοθυμημένη διὰ τὴν ἀγάπην, ὅλη περασμένη & καρφωμένη μὲ τὸ μαχαίρι τῦ πόνυ, βλέποντάς σε σαυρωμένον.

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὴν μεγαλωτάτην σε δίψαν, ὅπῶ ἐπέρασες, ὀλίγον πρωτήτερα ἀπὸ τὸν θάνατόν σου, σὲ πόσαν τὸ λυπατὸν ξίδι.

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὰ σπλαχνα & τὴν μεγάλην σε φιλανθρωπίαν & ἐλεημοσύνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσὺ

δοξάζω σε Ιησοῦ Χριστέ μου δι' ἐκεῖνον τὸν μεγαλώτατον πόνον, ὁποῦ ἐπέρασες, ὅταν σπικώνοντας τὸ βῆχον ἀπὸ τὰς ἁγιωτάταις σε πλάταις, ἀνανεώθησαν οἱ ἁγιώταταίς σου πληγαῖς, ὅταν οἱ ἁγιώταταίς σου παλάμαις, καὶ τὰ ἄχερντά σου ποδάρια σκαρφωθήκασιν εἰς τὸν σαυρὸν, καὶ ἐσαλαθήσαν, καὶ ἐταράχθησαν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἁγιωτάτου σου σώματος.

Εὐχαριστῶ σε δι' ἐκεῖνον τὸν θαυμαστὸν περιπάτημα, καὶ ἀγάπην, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπομονητικώτατα ἐβάστασες ἐκείνας τὰς βλασφημίας, ὁποῦ σοῦ ἔλεγαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σὲ περιπαίζανε, καὶ δὲν ἠχαριστήθης μοναχὰ νὰ τὰς ὑπομείνῃς, ἀμὴ ἀκόμη ἐπαρακάλεσες τὸν πατέρα σου δι' ἐκείνους, καὶ ἀφόντης ἐσυγχώρησες, πάλιν σὲ ἐβλασφημοῦσαν μὲ πολλὰς ὕβρεις.

Εὐ-

λιώ σου λαβωμένω ἀπὸ ταῖς πλη-
γαῖς, καὶ τὸ πρόσωπόν σε ἔτζη
μεταμορφωμένον, καὶ βρεγμένον ἀπὸ
τὸ αἷμα, τὸ κορμί σου σκεπασ-
μένον διὰ ἐμπαγμὸν μὲ κόκκινο ῥῦ-
χον, ἐβγῆκες ἔξω ἔμπροσθεν τὸ Πι-
λάτε ἢ ἐβάλθηκες ἔμπροσθά εἰς
τὰ ὁμμάτια ὁλωνῶν, Ϲ᾽ἀδίκως σκ-
είθη; ἄξιο θανάτε, ἐσὺ ὁπὸ ἦσαι ἡ
ζωὴ ὁλωνῶν.

Εὐχαριστῶ σε δι᾽αὐτὴ ἔπιες τὸ κρα-
σὶ μὲ τὴν σμύρναν, καὶ αἰακατω-
μένο μὲ τὸ φαρμάκι, τ᾽ὁποῖον σοῦ
ἔδωκεν ὁ αἰῶνας σκεῖνο λαὸς
βλέποντάς σε τόσον ἀποκαμένον, ὁπὸ
δὲν ἠμπόρεις νὰ αἰαπνεύσῃς ἀπὸ
τὸν μεγάλον πόνον, καὶ μὲ ὅλα τὰ-
τα ἐγνώθηκες τὸ πικρὸν σκεῖνο ποτὸν,
ἐποιμένονταις τοῦ φαρμακιοῦ τὴν
πικράδα μὲ τόσην φρόνησα δ᾽ἀ-
γάπην μου.

Υμνῶ σε, προσκυνῶ σε, καὶ

τὰ μέρη τζακισμένον.

Εὐχαριστῶ σε διὰ ἐκείνην τὴν ἄβυσσον τῆς ὑπομονῆς, ὁπῶ ἔδειξες, ὅταν σέκονται ἐνδυμένος ἀπὸ κόκινον παννὶ διὰ ἐμπαιγμόν, σὲ σεφαίωσαν μὲ ἀκανθινον σεφάνι, καὶ σῦ ἐκάμανε χίλιαις πληγαῖς εἰς τὴν ἁγίαν σου κεφαλὴν, καὶ χαρετῶνταις σε, σὲ ἐνέπαιζαν ὡς ψεύδβασιλέα, καὶ δίχως λύπησιν, ἐφτύναν εἰς τὸ τιμιόν σου πρόσωπον, καὶ εἰς τὰ χείλιά σου ἐκρέμνες ἕνα καλάμι διὰ σκῆπτρον, ὑπομένοντας τὰ κτυπήματα, ὁποῦ μ' ἐκεῖνο σοῦ κτυπέσαιε, καὶ ἀπάμενσα εἰς τόσαις ἐξοπαῖς ποτὲ δὲν ἔδειξες καμίαν ὀργὴν, ἢ ἀνυπομονησίαν, ἀμὴ μὲ μεγαλωτάτην προθυμίαν ὑπόμενες διὰ ἀγάπην μου.

Εὐχαριστῶ σε διὰ ἐκείνην τὴν ἐξοπὴν, καὶ τὸν πόνον ὁπῶ ἐβάσταξες, ὅταν ἔχοντας τὴν κεφαλὴν

νατὰ βασανισμῶ, ἐ ἔτζη ὀνει-
δισμὰ ὑβρισμῶ. καλὰ ἐφαί-
νεν ὅτι ἦσουν ἀμὸς ἄκακο καὶ
ωρᾶο, ἐπειδὴ καὶ εἰς ὅλα τὰ
τὰ βάσανα δὲν ἄνοιξες ποτὲ τὸ
σόμα σε.

Εὐχαριστῶ σε δλὰ ἐκεῖνα τὰ μαῦ-
ρα συμφόρα ὁπῦ σοῦ ἐκάμανε ὁ-
ταν σὲ ἐφλαγγέλλωσαν, καὶ δλὰ
σὺν ποταμοὶς τὸ αἷμα τῶ ὁπῦ ἐζέ-
χανε τότε ἀπὸ τὸ ἁγιόν σε κορμί.

Εὐχαριστῶ σε δλὰ ἐκεῖνον τὸν
μεγαλώτατον, καὶ σκληρότατον πό-
νον ὁπῦ ἐπέρασες, ὅταν σὲ ἐγδύ-
σανε, καὶ γυμνὸν σὲ ἔδεσαν εἰς
τὶω κολῶναν, ὅπως ἐκεῖνο ὁπῦ
σπεπάζεις τὰ παίζα. καὶ μὴ ταῦ-
τα τόσον σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπα
σὲ ἐδήρανε, ὁπῦ τὸ παρθενικόν
καὶ ζυφερώτατόν σου κρέας μὲ τό-
σω ὠμότητα ἀπόμεινε ξεσκισμέ-
μῦον, κτυπημῦον, καὶ εἰς ὅλα

μα. Τα ὁπῦ σοῦ ἔδιδαν ἀπαίω εἰς τὸν ξάχηλόν σου, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ ἀναιθημπαις ὑβρισίαις & καποκαρδίαις, & ἀναγλάσματα ὁποῦ ὅλαι ἐκείναι τὰι νύκτα ἔπαθες.

Εὐχαριστῶ σε δι' τὰι μεγάλαι ἐνδοξοτάτηι, ὁπῦ ἐπῆρες, ὅταν ὡσαὶ κακοῦργον σὲ ἐφέρανε δεμμένον ἐμπροσθὰ εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἀπὸ τὸν Πιλάτον εἰς τὸν Ηρῴδην, καὶ παρδυθὶς ἀπὸ τὸν Ηρῴδην σὲ ἔστρεψαν πάλιν εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ὅταν ἐπέρνας ὅλα ἐτοῦτα γλυκέ μου σωτὴρ, ὑπόμεινες μὲ τὰι πρασοτάτηι σου καρδίαν τὰ σπλαθάτα λόγια τῶν ἐχθρῶν σου.

Εὐχαριστῶ σε δι' τὰι ἁγίαν σου ἐκείναι σιωπαὶ, μὲ τὰι ὁποίαν ἐμπροσθὰ εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ τὸν Ηρῴδην ταπεινὰ ἐφύλαξες, ἔσοῦλας νὰ ἤσουν ἔτζι δυ-

σύρναις δεμβίον ὡσαν κλέφτιν εἰς τὸ σπίτι τῆ Αννα, ἔπειτα εἰς τῆ Καϊάφα.

Εὐχαιστῶ σε δια ἡ σκληροτάτην σφυντιλιαν μὲ την ὁποίαν ἔκτυ, πήδηκες τὸ θεῖκόν σου πρόσωπον ἀπὸ τὸ διαβολικὸν χέρι ἑνὸς ἀναμχιώτου δούλου τῆ ἀρχερέως, ὄντας ἐσὺ βασιλὺς τῆ βασιλέων, κὴ κύριος τῆ κυρίων.

Εὐχαιστῶ σε δια ἐκείνην τὴν ἀπίσθιον ὑπομονὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβάσταξες τὴν ἀπόφασιν τοῦ σκληροῦ θανάτου, τόσον ἄδικα δοσμένην, κὴ καμωμένην. κὴ δια τὰ ἄπαντα φτύμματα ὁποῦ ἐφτύθη τὸ βασιλικόν σου πρόσωπον, κὴ δια ὑβρεισικὸν παρὶ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκέπασαν τὸ βασιλικόν σου πρόσωπον τὸ ὁποῖον εἱ ἄγγελοι ὀπηθυμοῦσαν νὰ ἰδοῦν, κὴ δια ἐκεῖνα τὰ σκληρὰ κτυπή-

ὅλως ἐωλοθανάθησες εἰς τὸ θέλημα τῦ παιδός σου, ὅταν γονατισμένος, & εἰς τὴν γῆν βιμμένος καὶ σφαδάζόμενος, εἰς μεγάλους καὶ θανασίμους, πόνους ἔλεγες, πατέρα αἰ μὴ γένη τὸ θέλημά μου, ἀμὴ τὸ ἐδικόν σου.

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὴν θερμὴν ἐκείνην ὀπθυμίαν ὁποῦ εἶχες διὰ νὰ πάθης, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνάφλεγε ἡ καρδία σου, ὅταν διὰ τὴν ἀγάπην μου, ἐπῆγες νὰ ἀπαντήσης τὸν ἐχθρόν σου, διὰ νὰ σὲ πάρουν δεμένον ὡσὰν κακοποιὸν ἄνθρωπον.

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὰ σπλάγχνα σπαράγματα, & κτυπήματα, ὁποῦ ἐβάσταξες, διὰ ταῖς φοραῖς ὁπῶς ἀνάπασαν τὰ ἅγιόν σου γένεια, καὶ τὰ μαλλία τῆς τιμίας σου κεφαλῆς, διὰ τὰ ὑβρισμὰ, καὶ μαγαλόγια ὁποῦ σοῦ ἔλεγαν, ὅταν σὲ ἐ-

σύρ-

καὶ ἀγάπαν τὰ πόδαρία τῶ μαθητάδων σου, σφογγίζοντάς τα μὲ τὸ σεντόνι, μὲ τὸ ὁποῖον ἤσουν σκεπασμένος.

Εὐχαριστῶσε, διατὶ μᾶς ἔδωκες τὸ ἄχραντον μυστήριον τῆς ἁγίας κοινωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ θαυμασίαν ἐλευθεριότητα, καὶ μὲ ἄῤῥητον καὶ ἀνεξήγητον ἀγάπην ἐχαρίσες τὸν ἑαυτόν σε τοῖς ἀνθρώποις.

Σὲ προσκυνῶ, σὲ δοξάζω, καὶ σὲ ὑμνῶ διατοῦτα Ἰησοῦ Χριστὲ λογῶ σε, εὐχαριστῶσε μὲ τὸν Θεῖ τὸ ζῶντ διατὸν φόβον καὶ ἀγῶνα, ὁποῦ διατὰ μᾶς ἔπῆγες εἰς τὸν κῆπον, διατὸν ἱδρῶτα τοῦ αἵματ, ὁποῦ διατὰ μᾶς ἱδρῶσες, καὶ διατὰς ἀδυναμίας, καὶ στεναγμοὺς μὲ τοὺς ὁποίους ἐσάλπισες καρδιογλύφον.

Εὐχαριστῶσε, διατὶ ἔσωσας καὶ ἀφανίσῆς τελείως τὸν ἑαυτόν σε, ὅλος

σαρανΐα νύκτας, καὶ διατὶ δὲν ἀπο-
κλώζεις τὰ βαΐα τῇ πειρασμῷ τῦ
ἐχθροῦ.

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὴν τόσην
σπλαγχνώδη διδασκαλίαν, τὴν ὁ-
ποίαν ἐδίδαξες εἰς τὸν κόσμον,
καὶ διὰ τὰ θαύματα, καὶ τὰ ἐλέη
ὁπῦ ἔκαμες εἰς τὸν κόσμον, καὶ
διὰ ταῖς πολλαῖς σοφίαις, τὰ με-
γάλα παθήματα, καὶ πολλὰ βά-
σανα, διὰ τὴν πεῖναν, διὰ τὴν δί-
ψαν, διὰ τὴν γυμνάδα, διὰ τὴν
κάψαν, καὶ σὺν πολλοῖς καὶ διαφό-
ροις διωγμοῖς, μὲ σὺν ὁποίους
ξιανθάρεῖς χρόνους διατ' ἐμβύαν μὲ
πολλαῖς θλίψες, & σκοχαρίαις
ὑπόμενες.

Εὐχαριστῶσε διὰ ἐκεῖνην τὴν
θαυμασίαν ταπεινοσύνην, μὲ τὴν
ὁποίαν ἐσὺ ὡσὰν ταπεινὸς διδά-
σκαλος κλίνοντας τὰ γόνατα εἰς τὴν
γῆν ἔπλυνες μὲ τόσην καλοσύνην,

&

ἀγνοτάτης παρθένου τῆς μητρός σε.

Εὐχαριστῶ σε δέσποτα, διότι εἰς τὴν ταπεινήν σου ἐγέννησες τόσον πόνον, καὶ διότι ὁδηγῶντας μὲ ἕνα ἄγγελον σου μόνους, εἰς ἐκείνους ἐφανερώθησες ὅλων τῶν λαῶν, καὶ διότι ἠθέλησες νὰ δεχθῇς εἰς τὸν ναὸν, καὶ νὰ φύγῃς εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ διὰ ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ σου κόπους ὁποῦ εἰς τὴν παιδικήν σου ἡλικίαν ἐπέρασες, & διότι εἰς τὴν νεότητά σου ἔπαθες διὰ μᾶς.

Εὐχαριστῶ σε διὰ τὸ τίμιόν σου βάπτισμα, ὁποῦ ὄντας πλάσης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, μὲ ταπεινοσύνην ἐδέχθησες τὸ ἅγιον βάπτισμα ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν τὸν δοῦλον σου, & διατὶ ἠθέλησες νὰ γένῃς λιγνὸς, καὶ νὰ κακοπαθήσῃς, εἰς τὴν ἔρημον, νηστεύοντας σαράντα ἡμέρας, καὶ σα-

δώσω ἐγὼ εἰς ἀντάμοιβὴν τόσου ἐλέους, & τόσης καλοσύνης; δὲν ἔχω ἄλλο νὰ δώσω πρὸ τὴν ψυχήν μου & τὸ κορμί, τὰ ὁποῖα σοῦ προσφέρω, & χαρίζω εἰς αἰώνιόν σου δόξαν, & τιμήν.

Εὐχαριστῶ σε δέσποτα, διὰ τὴν ἁγίαν σου γέννησιν, ἐπειδὴ ἐγεννήθης ἀπὸ τὴν ἁγιωτάτην παρθένον Μαρίαν, παιδὶ ξυφεσὸν εἰς τὸν σαῦλον, εἰς τὴν κρυάδα τοῦ σκληροῦ χειμῶνος. σὲ χαιρετῶ γλυκύτατον παιδάκι, βασιλεῦ τῆς δόξης, λάμψις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, σωτὴρ τόσον ὀπου μπορεῖς, ὅπου σκαλαδὲ χῶρες νὰ εἶσαι διὰ λόγου μου εἰς πρωινὰ παγνία πλημμυρίσος, σφιγμὸς μὲ πλήματα, καὶ νὰ κάπεσαι ἀπάνω εἰς τὸ ἄχυρον, εἰς ἕνα σαῦλον τὴν ζώων, & νὰ θρέφεσαι μὲ τὸ γάλα τῶν παρθενικῶν βιζιῶν τῆς

ἁγιω-

ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

τῦ πάθους τῦ Χριστῦ.

Προσκυνῶσε, ὑμνῶ σε, δο-ξάζω σε Ἰησῦ Χριστέ μου, ὁ-μολογῶ σε, & ἀγαπῶ σε ὑὲ Θεοῦ τῦ ζῶντ@, διατὶ ἠθέλησες διὰ λό-γου μου νὰ λάβῃς σάρκα εἰς τὴν καθαρωτάτην κοιλίαν τῆς μακα-ριωτάτης Μαρίας μὲ τὴν ἁμαρ-τίαν τῦ ἀνθρώπ@, θέλον-τας νὰ χύσῃς τὸ ἅγιόν σου αἷμα διὰ ἀγάπην μου θνητὸς ἄνθρωπ@. Ὦ καλὲ Ἰησοῦ πόσον ἀκατάληπτη, & ἀνεξιχνίαση ἐσάθηκεν ἡ ἀγάπη, μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἠγάπησες, ἐπειδὴ ὄντας ἐσὺ ἀφέντης τῆς ὑψηλοτάτης δόξης, ἠθέλησες νὰ ταπεινωθῇς, καὶ νὰ λάβῃς μορφὴν δούλου. ἐσὺ Θεέ μου ἐγίνηκες λύτρος μου. τὶ νὰ

δώσω

γὰς · μήτε τῦτο, μήτε ἐκεῖνο μᾶς θέλει σύρει ὀπίσω νὰ μὴ τ ἀκολουθήσωμεν, κὴ νὰ μεν τὸν ἀγαπήσωμεν, ἐπειδὴ κὴ ἔχομεν νὰ τὸν θελέψωμεν, ὅπε θέλει, καθὼς θέλει, κὴ εἰς κάθε ωρᾶγμα ὁπῦ θέλει ἐκεῖνος, ἐ ὄχ ὡσαν θέλομεν ἐμεῖς, ὁπῦ εἶ ἔργον. ἀπὸ ὀλίγους ὄπθυμεῖτε. Παρεάδοσέ με τῦ Θεοῦ, καὶ ζήτησέ τε θλὰ μεμέ τ ὀξοείαν θ ἰδίας με γνώμης, τεμὲ ἀρνηση θ ἐδικῆς με θελήσεως, τ ἀγαπᾶτε τῦ σαρεῦ τε, σαθερότητα εἰς ςράταν, ἐ ξεχασμὸν ὅλε ἐκείνε ὁποῦ θὲν εἶ αὐτὸς ὁ Θεὸς, θλὰ τὸ ὅμοιον θέλω κάμει ἐ θλὰ τῦ λόγε σε, θλὰ νὰ δίρεθῦμεν αὐτόμα εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐ μακαρίαν βασιλείαν ἐκείνε θ δόξης τε, ἐ νὰ χαρῦμεν μετ' ἐκεῖνον τ Χεισὸν, ὁπῦ μᾶς ἐκέρδισε θλὰ μέσε τ παθημάτων τ σαρεῦ, εἰς δόξαν ἐ τιμὴν τ ὁποῖε εἴπαμεν ὅτι ἐζεφάλαμεν. ἀμὴν.

ΜΕ-

& μακρύτερη ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ ἠμπορεῖ ὁ χριστιανὸς νὰ καταλάβῃ. βαλετίω εἰς φρόνησιν, διὰ νὰ μὴν σοῦ ἔλθῃ κόλασις μεγαλήτερη μὲ τὸ νὰ τὴν διαβάζῃς μονάχα, καὶ νὰ μὴ βαίνῃς εἰς ἔργον ἐκεῖνο ὁπῦ λέγει. Καὶ αὐίστως & εὑρῆς κάτι τὶ ὁποῦ δὲν καταλαμβαίνεις, φωνάκαλει τὸν Θεὸν τὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσῃ. ἐπειδὴ ἡ γραφὴ διὰ βέβαιον, ὅτι φυσικὸν εἶναι τὸ χειρότερον καλόν μας παιδὸς, & διδασκάλους, νὰ φωτίζῃ ἐκείνους ὁπῦ τὸν γυρεύουν μὲ ἀληθινὴν καρδίαν, ὅταν δὲν καταλαμβαίνουν κάποιον πρᾶγμα τὸ νοῦν τους διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν περισσότερον, ὁπῦ εἶναι τὸ κεφάλαιον ὅλης τῆς διδαχῆς, & τὸ τέλος ὅλων τῶν πραγμάτων ὁποῦ διαβάζομεν, & λογιάζομεν. ἡ ὡσαὶ καλὰ νουθετημένοι & μαθητευμένοι νὰ κάμωμεν ἐκεῖνο ὁπῦ θέλει ὁ Θεὸς μας ὁ μέ-

γας

κάμει κακὰ ταῖς δελειαῖς σε. μὴ μὴ ψηφίσῃς ταῖς ἀγιωσύναις θαμβιωμέναις εἰς τ' ἴδιαν σε ἀγάπλω, & ἡδονλὼ, ἀμὴ ῥίψε τ' ἑμαυτόν σε τχέως ἐμπεσθαι εἰς τὰ ποδάρια τὲ Θεοῦ, & χύρεψε νὰ φτιαθῇς μὲ Ὁ θελημά τε, ἐγὼ σὲ τάζω, ὅτι θέλει σὲ βάλει εἰς τὸν ᾅδην ἀδιάδλητον, & θέλει πλερῶσῃ ὅσαις φοραῖς ἀρνήθηκες τλὼ ἰδίαν σου θελησιν. ἐπειδὴ & εἶ) πλησιώτατθ, & ἔχῃ πολὺ νὰ σὲ δώσῃ. Καὶ διατὶ δὲν ἔχω πλέα καιρὸν, ὄντας ἐμποδισμὺθ εἰς ἄλλα περάγματα, & δελείας, συμπάθησέ με διὰ τλὼ βεαχυλογίαν, & χαειςήθε μὲ τλὼ καλλιὼ μου ὀπθυμία, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐδική σου ἴβαλέ με εἰς αὐάγκλω νὰ γεράψω τοῦτλω τλὼ διδασπαλίαν, ἔτζι βεαχέιαν, ἀμὴ αὐίσως καὶ τλὼ λογαειάσῃς καλὰ, καὶ περάσῃς μέσα, ἀληθινὰ εἶ) μεγαλήτερη,

&

ἐξαπλώνεται εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον, τουτέστιν εἰς τὴν ψυχήν, καὶ ἀπ' ἐκείνην ἔρχονται ὅλα τὰ κρίματα, ἡ ὀργή, ἡ ἐκφοβία, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τέλος πάντων ὅλο ἐκεῖνο, ὁπὲ κάμνει νὰ ὀργίζεται ὁ Χριστὸς, ὅμως τὸ Θεοῦ μόνον ἐγγίζει νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιόν του θέλημα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν εἶναι ἀνατεταγμένον κανενὸς καὶ ὁπού ἔχει νὰ εἶναι κανόνας τῶν ἄλλων θελήσεων. Τὸ λοιπὸς ὅποιος μεταχειρίζεται τὴν ἰδέαν τὴν θέλησιν, κλέπτει τὸ Θεοῦ τὸ σεβάσμιον, ἐπειδὴ καὶ τὸ Θεοῦ μόνα πρέπει, καὶ ὅσον περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι του, θέλει νὰ εἶναι ὅμοιος τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ κλέπτει τὴν ἀξίαν του, καὶ τὴν ἐξουσίαν του.

Γύρεψε τὸ λοιπὸν ἀνθρώπε ἀρχηνᾶς ἀπὸ τούτην τὴν ἡμέραν νὰ μὴν πάσῃς ποτὲ πλέα εἰς τόσην μεγάλην ἁμαρτίαν, ὅμως θέλεις κάμει-

σουμε μὲ μεγαλήτερλω ωεοθυμίαν, καὶ μὲ ὀλίγωτεεον κόπον τλὼ ϛεά-ταν τῦ οὐεανοῦ. ἐκεῖνο ὅπῦ λέγω, καὶ λιδάσκω, ἐῆ νὰ μλὼ ἦσαν ἐσὺ πολλὰ ωεόθυμΘ νὰ γυρδίης τέτοιας χαρᾶς, καὶ ἡδονᾶς, καὶ νὰ ἀνασταζης δλὰ ἐκείνας, ἀμὴ ἀνασεναζε μοναχὰ δλὰ τὸν Θεὸν, δὲν ϛαματῶντας εἰς ἄλλο ωδὲ εἰς τλὼ ὁμόνοιαν μὲ Τὸ θέλημά τε, ἀκολουθῶντας Τὸ εἰς κάθε ωεᾶγμα, χαλῶντας τλὼ ἴδιαν σου θέλησιν. διότι δὲν θέλεις ἠμπορέσῃ μὲ ὅσλω δλύαμιν κάμης, νὰ δώσης τῦ Θεῦ καλλίτεεον ωεάγμα, μήτε ϛολυσιώτεεον ωδὲ τλὼ τέλησίν σου, μήτε θέλεις ἠμπορέσῃ νὰ φυλάξης δλὰ τῦ λόγου σου ωεᾶγμα χειρότεεον, μήτε βλαβερώτεεον, ωδὲ ἀυτλὼ τλὼ ἴδιαν σου θέλησιν, δλατὶ ἐῆ λέωεα θανατηφόρΘ, ἡ ὁπόια σύρνεται,

τὲ δώσῃ κάθαρσιν διὰ νὰ τὸν παρρέψῃ, & πότε πρέπει νὰ τὲ δώσῃ Ὁ καλὸν κρέας διὰ ὐσίαν τυ; & ζοφλιά. αὐίσως & ὁ Θεὸς σοῦ δώσῃ παρηγορίαν, δέξου τὶω, ἀμὴ ἐσὺ μὶω τὴν γυρέψῃς. & κίζαξε, ὅτι δὲν σοῦ λέγω ἐτοῦτο, διὰ νὰ πιέψῃ κανένας ἁπλὸς αὐθεντικὸ ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ εἰπῶ πῶς εἶν καλὸν Ὁ νὰ αἰθαίνεται πναῖς τὸν Θεὸν, & νὰ χρυκᾶ ταῖς γλυκάδες ὅπε ὁ Θεὸς δίδει σκεινῶν ὁποῦ τὸν διλάβοσι, καὶ δὲν κάμνουω κανένα σεᾶγμα ἐναντίον τὲ θελήματός του, ἀμὴ νεκρόνουσι τὶω σάρκα, διὰ νὰ μὶω ἔχωσι ποτὲ ἀφορμὴν νὰ κάμουω πίποτες ἐναντίον τυ. μάλιστα θέλεις ἠμπορέσῃ νὰ πιέψῃς, ὅτι ἔχῃ συνήθειαν νὰ χαρετᾶ σοῦ τοιούτους μὲ Ὁ χέρι τῆς ἐλεθερειότητός τυ, διὰ νὰ σεμπατήσουω

τῦ Ιησοῦ Χριστῦ, διατὶ εἶ θέλημάτου, ὅπ μὴ τῦτα τὰ μέσα νὰ φρονήψης ὄχι εἰς χαρὰς, Ϛ ἡδονὰς, διὰ τὶ πολλὰς σου θέλῃ δώσῃ εἰς τὸν ἐρανὸν, αὐίσως καὶ τὸν διαβάλλῃς καλά. ἀμὴ εἰς ταῖς ἀρεταῖς, εἰς τὴν ἴδιαν καταφρόνεσιν, καὶ εἰς τὴν ὁμοίαν θελησιν νὰ παθῃς διὰ λόγου τυ, τῦτο εἶ πνεῦμα, καὶ ἀληθινὴ ἀγάπη τῦ Θεῦ.

Ασκήσου ἀδιάφορὲ εἰς ἐκεῖνο ὁπῦ εἰπαμεν ὡσατρόπα, καὶ ἄφησε τὸν λογισμὸν, καὶ τὴν φροντίδα τῆς ἰδίας σε ἡδονῆς, διατὶ ὁ δεσπότης ὁ Χριστὸς ἔχει τὴν ἔγνοιαν νὰ τὴν διάσῃ, καὶ νὰ τὴν σπιτώσῃ ὅταν πρέπῃ, ὡσὰν ἀληθινὸς ἰατρὸς, ὁπῦ γνωρίζει τὴν ἀθένειαν τῦ ἀῤῥωστημένου, Ϛ γνωρίζει πότε πρέπει νὰ τῦ βγάλῃ αἷμα, διὰ νὰ τὸν γιάνῃ, καὶ πότε πρέπει νὰ

τῦ

καὶ σοῦ κακοφαίνεται ἐσένα, διατὶ τούτη εἶν᾽ ἡ βέβαια σεφτα, νὰ δοθῇς εἰς τὴν καταφρόνεσιν τοῦ ἑαυτό σου & αἰσίως καὶ ἀσκηθῇς εἰς ἐτσέτιν δὲν θέλεις ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, εἰς τὴν μυέτιν, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς τὴν προσευχὴν, μήτε εἰς τὰ ἄλλα καλὰ διατὶ τὴν ἡδονὴν, ὁποῦ ἔχῃς νὰ εὕρῃς εἰς ἐκεῖνα, καὶ νὰ χρυκήσῃς. μήτε θέλεις ὑπάγῃ εἰς τὰ ἔργα τὲ Θεοῦ χυρδόνοντας τὸ ἐλιόν σου ὄφῃ, ἀμὴ τὴν δόξαν του, καὶ τὸ νὰ πληρώσῃς τὸ θέλημά του, μήτε θέλεις ἀκοντέψει εἰς ταῖς κοινωνίαις σου διατὶ νὰ χαρῇς ἀπ᾽ ἐκείνην τὴν κοσμάδα, μήτε διατὶ ἀχαεισίαν τῆς πνευματικῆς σου ὀπθυμίας, διατὶ τέλος νὰ σοῦ δοθῇ ζοφὴ εἰρήνης, κὴ ἀναπαύσεως, μήτε διατὶ ἄλλο ὄφῃ ἐλικόν σου ἀμὴ διατὶ τὴν τιμὴν, καὶ δόξαν

τὲ

γιανή, νὰ μᾶς γδύσῃ, νὰ μᾶς δώσῃ δλάβειαν νὰ μᾶς κρατήσῃ ὡσὰν σηλάβους, ἢ ὡσὰν γύφτους, νὰ μᾶς δώσῃ σκλησεμχωλίας, ἢ χάδια, καθὼς πρέπει νὰ εἶναι βέβαιον, αὐτὸς δὲν εἶναι ἐγκαρδία μας δὲν εἶσκεται συμφωνία, ἢ ὁμόνοια μὲ τὴν θέλησίν του, καὶ ἄρνησιν τῆς ἐδικῆς μας, ἢ ὁποία εἶναι τόσον βλάβερὴ, ἢ δὲν ζημιώνει, ὁπὼς δὲν εἶναι καλὴ δι' ἄλλο, οὐδὲ δι' νὰ χαλάσῃ εἰς τὸν ἑαυτόν μας, ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνει ὁ Θεὸς, δι' νὰ λυώσῃ ἀπὸ ταῖς καρδίαις μας ἐκεῖνο ὁποῦ γράφει εἰς ἀλλαῖς ὁ Θεὸς μὲ τὸν δάκτυλόν του δι' νὰ ἐναντιωθῇ τῆς θείας του θελήσεως.

Κίταξε ἀδελφέ μου αὐτὸς δι' τοῦτα δὲν εἶναι καλὰ νὰ τὰ φοβᾶται πνεὺς, καὶ νὰ τὰ φεύγῃ. γύρευε, γύρευε, ἐκεῖνο ὁπὼς ἀρέσκῃ τῷ Θεοῦ,

δι'

πλατεια τι ημπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζητήσῃ, ὁποῦ δι' τοῦ λόγου του νὰ μὴν τοῦ εἴπῃ μεγάλος, καὶ ἀκατάληπτος θησαυρὸς; ποιαν ἐρμηνείαν ημπορεῖ νά δώσῃ, ὁποῦ νὰ μὴν εἴπῃ μεγάλου ἐλέους, καὶ βάθους σοφίας; ποιαν σοφίαν ημπορεῖ νὰ μας δείξῃ, νὰ μὴν εἴπῃ πολλὰ βέβαιη, καὶ ὀρθὴ; καὶ ποίαν συμβολὴν ημπορεῖ νὰ μας δώσῃ, ὁποῦ νὰ μὴν εἴπῃ ἐμπιστευθῆτε, καὶ λίγως νὰ ημπορέσῃ τινας νὰ ἀμφιβάλῃ τὴν ἀλήθειαν της. Τὶ λοιπὸν εἴπῃ τώτη ἡ ἐδική μας ἀδυφὲ, νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ θέλημά μας, ἢ τὴν ὄρεξίν μας, καὶ τὴν ἀχαείσιαν τῆς θρησκείας μας, δὲν ἀφήνοντας νὰ μας κυβερνήσῃ ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ τόσον μας βεβαιώνει; νὰ μας δείρῃ, νὰ μας παιδεύσῃ, νὰ μας σταυρώσῃ, νὰ μας

τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἶν καλὸν, τὸ ὅμοιον λέγομεν ἐμεῖς, ἐσὺ τὸ θέλομεν κὴ ἡμεῖς. σοῦ ἐφαίνηκε καλὸν νὰ σαθοῦμεν εἴκοσι χρόνους εἰς ἕνα σαμεῦν μὲ διάφοραις κακοπαθείαις, τὰ δεχόμεθα μεθ' χαρᾶς. θέλεις νὰ εἴμεθα συκοφαντημένοι, καὶ καθεφτημένοι, ἀτιμασμένοι, καὶ δλωμένοι, τὴν ὁμοίαν ὀπάθυμίαν ἔχομεν ἐμεῖς, καὶ κυβερνούμεθα κὴ τὴν ἐδικήν σου κεῖνην. εἰδὲς τὸ λοιπὸν αὐίσως ἐμπορεῦμεν νὰ σφάλωμεν, καὶ ἐμπορῆ νὰ μᾶς λείψῃ κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πρᾶγματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐμπορεῦμεν νὰ σώσωμεν εἰς τὸν βεζανόν. ἀπὸ τόσην αἰχίαν θέλησιν, ὅσον εἶν ἡ δεῖκή, καὶ ἀπὸ τόσον δίκαμαν ποία ἐντολὴ ἐμπορεῖ νὰ ἔβγῃ ὁπού νὰ μὴν εἶν δίκαμα αἰχία, καὶ τζελωτάτη; καὶ ὄντας ἐκείνη τόσον ἐλεύθερη, καὶ πλα-

κίνδυνον ὁμοῦ δὲν ἐμπορεῖ ἡ ψυχὴ νὰ αἰσθῇ εἰς μεγαλήτερον ἀξίαν, μήτε νὰ κάμῃ πρᾶγμα ἀγωνιώτερον, μήτε μεγαλήτερης τιμῆς, ἢ ἀξίας, μήτε μεγαλήτερης ἀγαπήσεως, παρὰ νὰ ἔχῃ τόσον συμφωνίαν ὁμοιότητα, & φιλίαν μὲ τὸν Θεὸν, ὁποῦ νὰ θέλῃς ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει ἐκεῖνος. Ας ἦσαι εὐλογημένος ἐσὺ Θεέ μου ὁπού ἔπλασες τὰ πάντα, καὶ ζωὴ ὅλων τῶν πραγμάτων, ὁποῦ ἔχουν τὸ εἶναι, ἐπειδὴ & ὄντας ἐσὺ πλάσης, καὶ ἐγὼ πλάσμα ἀμαρτωλὸν, ἐσὺ ἄπειρος, κ' ἐμεῖς ἀδιάκοπα, καὶ κακοεξικία σώνομαι εἰς τόσον, καὶ ἔτζι μεγάλως σου μιλῶ μὲ τὴν μεγάλην σε καλοσύνην, ὁπού γινόμεθα παρόμοιοι μὲ τοῦ λόγου σου εἰς τὸ νὰ θέλωμεν καὶ νὰ κεινοναμεν, ἐσὺ δίατοι λέγεις ὅτι

τὴν σεφάλαν τῆς καταφρονήσεως, ψηφῶντως παύτα ὀλίγον σκεῖνο ὁπὲ γλίζει ἐσένα, & πολλὰ σκεῖνο ὁποῦ θέλει ὁ Θεός. καὶ κίταξε καλὰ σκεῖνο ὁποῦ δὲν ποτὲ νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅσι δὲν θέλεις ἔχ πατὲ καθαρότηζα πνεύματος, αὐίσως καὶ σαματήσης, ἢ βάλης τὸ πέλος σου εἰς μόνα τὰ χαείσματά του, αἰς εἶ ὅποια καὶ αὐ εἶ, ἀγκαλὰ καὶ νὰ τὰ ἐζωγεάφιζες ὑψηλὰ, καὶ ὡραία, γλυκύζαζα, καὶ μυσικὰ. πέρασε ὅλον σκεῖνο ὁπὲ ἐμπορεῖς νὰ καταλάβης, καὶ κάθε πλάσμα, καὶ ἀνάπαυσου μοναχὰ εἰς σκείνω τὸν θέλοντε ὲ ἀκαταλήπτου, & ἀπέρου καλοῦ. σκεῖνο ἀγκάλιασε, & ἀγάπα, καὶ αἰς περάσουν τὰ φεάγματα καθὼς θέλουνε, ἢ καλὰ ἢ κακὰ, ἢ δύτυχέζαζα, ἢ δυστυχέζαζα, ἢ μὲ κίνδυνον, ἢ δίχως κίν-

λήθειας, & μὲ μεγάλῳ γνῶσιν τῶν θείων μυςηρίων, & ἐδῶ σὲ διείσπομψι γεμάτον ἀπὸ ψεμαΐα, & τυφλότητα; κίτταξε καμπόσον τὸν ἐμαυτόν σε εἰς τὸν καθρέφτιν, καὶ θέλεις εὕρει τὸν ἐμαυτόν σε ὡσαὶ ἤσουνε & ἀρχῆς, σαρκικὸν, καὶ γεμάτον ἀπὸ ἐδικήν σου θέλησιν, & ὅτι εἰς κάθε βεᾶγμα γυρεύεις τὸν ἐμαυτόν σου, & μεγαλόσεσαι μὲ μεγάλῳ ὑπερηφάνειαν τῶν πνευματικῶν βεάξεων, ἐπειδὴ κάμνοντας ἀπ' ἔξω σκῆνα τὰ ἔργα, μέσα σου δὲν κάμνεις καρπὸν καλόν, ἀλλὰ ἐδικήν σου πονηρίαν, καὶ πλάνην.

Τοῦτο εἶν' τὸ τέλος μας ἀδελφὲ, νὰ σοῦ ἀνοίξωμεν τὰ ὀμμάτια σου, ἀλλὰ νὰ βλέπῃς, & νὰ σὲ ξυπνήσωμεν ἀπὸ τόσον βαθὺν ὕπνον. ἀλλὰ τὸ σέβα εἰς τὸν ἐμαυτόν σου, καὶ ἄρχισε πάλιν να περπατῇς

ἑαυτοῦ του. λόγιασε πόσον ὀλίγον διαφέρει ἐτοῦτο, καὶ τὸ νὰ εἶ πναὶ μήτε κρύο, μήτε ζεστὸς. ἐπειδὴ ἀφ' ἧς τζειώσῃ τὴν σιωπήν του, παρδυθὶς γυρδύει τὴν ἴδιαν του πμήν. Πῶς τ' λοιπὸν ἀδιφὲ, ἐκεῖ κλείσαμ, καὶ κλαδώνεις τὴν πόρταν μὲ κλειδί, καὶ ἐδῶ γυρδύεις πμήν, δόξαν, καὶ φήμην διὰ τὰ ἔργα σου; ἐκεῖ κλαίεις διατὶ ἁμαρτεψες, καὶ ἐδῶ καίμενες πάλιν ἐκεῖνο ὁποῦ σοῦ θέλει δώσῃ ἀφορμὴν νὰ ξαναδακρύσῃς; ἐκεῖ λέγῃς ὅτι εἶσαμ χῶμα, καὶ ἐδῶ ὀμνέεις ὅτι εἶσαμ οὐρανὸς, καὶ ἀπὸ σαρκα, κὴ αἷμα δυχνικώτερον ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἔσονται καὶ νὰ εἶ ὅλοι βλασήματα ἑνὸς κλήματος, νερὸν ἀπὸ μίαν βρύσιν, καὶ καρπὸς ἀπὸ μίαν ῥίζαν; καυχᾶσαι ὅτι εἰς τὴν φρονιμάδαν μαθαίνεις πολλαῖς καὶ μεγάλαις ἀλή-

λει νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς ὑψηλὸν θρόνον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. ὅλη ἐτούτη ἡτολμηρὴ ἐλπίδα γεννᾶται ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα πολλὰ ἐπικίνδυνον, καὶ κοινὸν πολλῶν, τουτέστιν ἀπὸ τὸ νὰ μὴν γνωρίζουσι τὶ θέλει νὰ εἴπῃ ἀληθινὸν πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. ἔσονται καὶ ἀγαπᾶ κάθε εἷς τὴν ἰδίαν του γνώμην, κρατοῦντας δι' καλλίτερον νὰ κάμουν ἐκεῖνο ὁποῦ θέλουσι, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι κρατοῦμενοι, καὶ γλυκορήτερα νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδηγίαν τῆς ὀρέξεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀλογείας, καὶ νὰ γνωρίσουν ποῦ θὺ κρούσει τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ εἶναι, νὰ ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του ὁ ἄνθρωπος εἰς κάθε πρᾶγμα, καὶ νὰ βάλῃ τὸ θέλημά του εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, συνδιάζοντας εἰς κάθε πρᾶγμα τὴν καταφρόνεσιν τοῦ

νης εἰς τοὺς κρημνούς, δίχως ὁδηγὸν, ὡσὰν τυφλὸς, & ὡσὰ ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔχασε τὴν καλὴν σεάταν; καὶ ἀληθιὰ εἶν᾽ θεᾶγμα θαύματος ἄξιον νὰ ἰδῇ πνας, ὅτι ὄντας τόσον μεγάλο πλῆθος ἐκεινῶν ὁποῦ περπατοῦσι τὴν σεάταν τὸ Θεὸ πλανεμένοι, εἶν᾽ τόσος ὀλιγοι ἐκεῖνοι, ὁποῦ λογιάζουσιν νὰ εἶν᾽ ἀληθινὰ πλανεμένοι. γυρέψετε, κ᾽ αὐάμεσα εἰς ὅλους δὲν θέλει δρεθῇ αὐθεντος, ὁπὸ νὰ μὴν πσδύῃ, καὶ νὰ μὴν λέγῃ μὲ ὅλλου του τὴν καρδίαν, δλατὶ δὲ εἰσκεται εἰς καμπόσω δλάβειαν, καὶ εἰς καμπόσα δάκρυα, ὅτι εἶν᾽ θεκομένος τέλεια, καὶ ὅτι εἶν᾽ σοφὸς εἰς τὰ πνευματικὰ θεύγματα, & ὅτι ἔχει ἀληθινὴν ἀγωνιὰν, καὶ δλὰ τὸ λόγου του, καὶ δλὰ τοὺς ἄλλους ἀκόμη καὶ ὅτι ἔχει ἀληθινὸν ἀρραβῶνα πῶς μέλλει

δμὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ ἰδοῦν μὲ τὰ ὀμμάτια τοῦ πνεύματος, ὅπ σκεῖνο ὁποῦ ὡς τατέρα σκεπάσανε ὡσὰν πνευματικὸν σεβάγμα, εἴτ σαρκα, καὶ σφάλμα, καὶ γλυσορήτερα θέλουν ἀγαπήσ τὴν νουθεσίαν ὁποῦ σοῦ δίδω, σὲ δὲ νὰ τὴν κατηγορήσουν, ἢ νὰ τὴν ψέξουν, ὁπεδὴ καὶ σοῦ δείχνω, ὅπ ὁ θησαυρὸς ὁποῦ εἶχανε ἦτον ἀπὸ καρβουνα. ὅποτε δὲν εἶτ ἀπὸ σκεῖνους, σοῦ ὁποίους ἐγὼ σὲ παίνω ἐζωγράφησα μὲ τὸ μίλημά μου, ας λογιάσῃ ὅπ ἡ διδασκαλία μου δὲν ἐγγίζει σκεινοῦ, καὶ ὅταν δύρεθῇ νὰ εἶτ τέτοιος, ας γνωρίσῃ τὴν πλαίν του, καὶ ας δεχθῇ τὴν νουθεσίαν ὁπὲ τὲ δίδω.

Δὲν εἶτ σεβάγμα ἄξιον λύπης, ἐπόνε, νὰ μὴν ἀποκοτεῦμε νὰ εἰπῦμε ἐλεύθερα ἐκεῖνο ὁπὲ σὲ σρέπει ἀμὴ νὰ σὲ ἀφῆσωμε νὰ παγαί-

μου τὸ τὸ βάρος νὰ ἐβγάλω τοῦτο τὸ σφάλμα ἀπὸ τὸν νοῦ καποιωῶν, ὁποῦ παγαίνουσι πολλὰ ἔξω ἀπὸ τὴν σεφάταν, ἀγκαλὰ καὶ νὰ πεθύνω ὅτι περπατοῦσι τὴν καλλὴν, καὶ πνευματικὴν σεφάταν. ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀφήσω, μήτε θέλω ἀφήσῃ νὰ εἰπῶ παράγμα ὁποῦ μοῦ φαίνεται νὰ ἐμπορῇ νὰ βοηθήσῃ τὴν καλὴν πολιτείαν τοῦ ἀνθρώπου τὴν σῳείως πνευματικοῦ. μήτε θέλω πειράσῃ, ἀγκαλὰ ἐ νὰ σκανδαλίσθεν ἡ ἰδική μου γνώμη, καὶ ἡ ζωή μου. ἔσονται καὶ οἱ ἀληθινοὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ, μὲ τοὺς ὁποίους ἐγὼ συμφωνῶ εἰς τοῦτο τὸ μέλημά μου, δὲν τὸ θέλουσι πάρη εἰς κακὸν, ἀμὴ τὸ θέλουσι σέρξει καὶ πολλά. καὶ πίσως καὶ κάποιοι ἀλλὰ μέσου μου ἐφωτίσθησαν. καὶ ἐβγήκασιν ἀπὸ τὸ σκοτάδι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσέκασι,

ἀλλὰ

ἁπαρώ εἰς τᾶς ἁμαρτίαις, καὶ ἀκόμη νὰ τὰς κάμνουσι δίχως ἐντροπιὰ. δὲν ἠξεύρω τὶ ἐμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, μοναχὰ ὅπ βλέποντας ἐγὼ χρεικὸν νὰ αὐτιλογηθῶ αὐτονῶν, καὶ ἔσοντας νὰ ἔχῃ τοῦτο τὸ νόημα ὀλίγων, καὶ πολλοὶ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ ἐναντίον, θέλοντας νὰ τοὺς ἐβγάλω καὶ νὰ ξεριζώσω ἀπὸ τὸν τρόπον τους, τοὺς ἀπὸ τὴν ἀγριαν καὶ σφαλτὴν τους αἰωσυνήν, φοβοῦμαι νὰ μὴν πέσω ὄχι μικρὸν κίνδυνον, καὶ ὅπ δὲν θέλω κερδηθῇ πλέα ἀπ' ἐκεῖνα πόσης φρονιμάδας, καὶ καλῆς ἐξαιρέσεως, καθὼς ἔχῃ ἀναγκαῖον νὰ κερδηθῇ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχῃ νὰ συμβουλεύσῃ, σημὰ εἰς ἐκείνους, ὁποὺς ἔχῃ νὰ συμβουλεύσῃ, κὴ νὰ ὠφελήσῃ. ἀμὴ δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸ ἀφήσω, ἐπειδὴ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐπῆρα ἀπαρώ

μὲ

λίαν, ὁπού σοῦ δίδω, διὰ νὰ ἐμπορέσῃς νὰ σπικωθῇς ἀπανώ, καὶ νὰ μὴν σποντάψῃς εἰς ταῖς κακαῖς αἰώνοσες, οἱ ὁποίαις σὲ ἔρχονται ἀνάμετα εἰς τὰ ποδάρια διὰ νὰ σὲ καμοῦσι νὰ πέσῃς, παρζιώνοντάς σε νὰ γυρέψῃς ταῖς ἡδοναῖς τὲ Θεοῦ, ἐ ὄχι τὸν σαυτόν.

Τοῦτο εἶν' τὸ λοιπὸν ἐκεῖνο ὁποῦ λέγω, ὅτι ἔχῃς νὰ κάμῃς, αὐίστως καὶ δὲν θέλῃς νὰ χάσῃς συίχρονθ τῆς πλάνης των, καὶ ἀτυχθ ὡσὰν ἐκείνους: φυλάγεσε ἀπὸ τέτοις, ὅσὰν ἀθρώπους ὅσὺ κάφιους, καὶ ἐλαφρούς. οἱ ὁποῖοι δὲν ἀφλώνουσι τοῦ γμα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἑαυτόν τους, ἀμὴ ὅλον τὸ χωνεύουσι καὶ τὸ σπορπίζουσιν εἰς τὴν πνευματικὴν συναναστροφήν, καθὼς ἐκεῖνοι τὴν κρέζουσι, καὶ ὅταν ὅσὺ λείπουν οἱ ἀληθειαις, λέγουσι τὰ ψέματα, ἐ βαίνουν τὸ σόμα τους νὰ μιλήσουν

ἀπά-

καθάριο τὸ πνεῦμα μας, & τὴν σαρκοπλύ μας, σέκοντας μοναχὰ εἰς τὸ νὰ ὑπάρχῃ ἐδικεῖ νὰ σωπάσωμεν, καὶ νὰ σταθυχηθοῦμεν, καὶ νὰ λογιάσωμεν εἰς τὸν Θεὸν, δίδοντας ἑτοῦτο διὰ μισθὸν σκληροῦ τοῦ σαγματος & ὅσῳ δὲν θυμοῦμεν, ἢ λογιάζομεν νὰ εἶ διὰ δίχαιοσύνα, καὶ παρηγοριὰ, καὶ ἀπ' ἔκει παρδυθὶς δὲν πουλιόμεν ὡσὰν ἤμεθαν καὶ σαρῆτα. εἰς τόσον ὅπ ἡ ἁγιωσυνή μας εἶ ὡσὰν σκιὰ ἁγιωσυνής, διατὶ δὲν αὐξαίνει ποτὲ, μήτε διὰ τὸ πέρνομεν καμίαν φαντάδα, ὄντας ἑτοῦτο τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ γυρέψωμεν μὲ κάθε σταθυμίαν. Πολὺς λαὸς γυρᾶτα περπατῶντας ἑτότινα τὴν σεράταν. ὁ Θεὸς νὰ τὸ γλυρέψῃ, ἀμὴν. Κίταξε ὅπ σοῦ εἶ μεγάλον ὄφος νὰ ἀγκαλιάσῃς, & νὰ σαρκόψῃς ἀπὸ τούτινα τὴν διδασκαλίαν

εἰσπονῆας εἰς σκῆνα ἀνάπαυσιν, ἢ γλυκάδα, ἢ ἔχοντας εἰς σκῆνα ὑπομονὴν, ἐτοῦτο αὐίσως καὶ γίνεται δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἤτις ἀληθινὴ ἀγάπη, καὶ ἀληθινὸς ἔρως, καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἤτις γνήσια πλαίη, καὶ δίχως ὑποκρίσιν. ἡ ἀγιωσύνη πολλῶν ἀδύφε, πολλαῖς φοραῖς ἤτις συντριμμὸν ἀπὸ πολλαῖς ὑπομονὰς εἰς τὴν θεσβυχὴν, καὶ ἀπὸ πολλαῖς ἁμαρτίαις εἰς τὴν συναναστροφὴν, σκῆ πλαίομεν τοὺς πόνους τὰ Χριστοῦ, καὶ παρακαλὶς ὕστερα γυρεύομεν νὰ βάσωμεν τοὺς ὁμοίους πόνους τὴν πλησίον μας, καὶ ἀδύφων μας. σκῆ θεωσκωποῦμεν τὴν ὑπομονὴν τοῦ υἱοῦ τὰ Θεοῦ, καὶ ὕστερα ὁρμίζόμεθαν. σκόμεθα μὲ σιωπὴν μίαν ὥραν, καὶ ὕστερα μιλοῦμεν, καὶ ἀρχολογοῦμεν ὅλην τὴν ἡμέραν, εἰς τόσον ὅπ βαίνοντας εἰς τὸ

καθά-

λη θινὴ ἀγάπη εἶ κρυμμένη εἰς τὰ κατώτερα τῆ ἀρετῆ, καὶ φανερώνεται εἰς κάθε δυσχέαν. ἔχω καλλίτερα τὸν ἐμαυτόν μου. ὁ καρπὸς τῆς ταπεινωσύνης εἶ, νὰ ὀπθυμήση πνας τὼ καταφρόνεσίν τε, ὁμοίως δὲ ἀγάπω τὸ Χειστῦ, ὅταν εἰς ἑτέρα σκέψη ἔτζη διχειρίσεται, καὶ θέλει. ὁ καρπὸς τῆς ὑπομονῆς εἶ μία ἐλκαρδιακὴ ὀπθυμία νὰ πάθω πνας διὰ ἀγάπω τὸ Θεὸ, ὅσον εἶ δυνατὸν νὰ πάθη ὁ ἄνθρωπ μὲ τέλ, ἢ δίχως τέλ. καὶ τὸ ὅμοιον λέγω διὰ τὰς ἄλλας ἀρετάς. καὶ ὁπόταν ζρυκὴ ἡ ψυχὴ μέσα της ἑτέτω τὼ ἐγκαρδιακὼ ὀπθυμίαν τῆς ταπεινοσύνης, καὶ τῆς ὑπομονῆς, καὶ μὴ ταῦτα φανερόνεται ἀπ' ἔξω μὲ τὰ σωματικὰ πάθη; ὑπομένοντας σωματικὰ πειρασμὸς, δι-

εἰσπον-

θεφόπων, καὶ ἄμποτες ἀδελφὲ νὰ εἶχες σαθῆ γλυκυείπεια τῆς εἰώς, ἢ κρύος, ἢ ζεσὸς, διατὶ τὸ ὅμοιον κακὸν ἤθελε ἦσαι αἰτία τῆς διορθώσεώς σε, καὶ νὰ μὴν εἶχες δοκιμάσῃ ποτὲ τύταις ταῖς ὠφελιμαῖς γνώσεισες τῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ δὲν ἠξιώρεις νὰ ταῖς πιήσῃς, καὶ νὰ τὴν διώσῃς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὁποῦ τὴν πρέπει. κεφτῶντας διὰ καλλίτερα τὴν ἄσκημην τὴν ἀρετὴν, τὴν κακοπάθειαν, τὸν σκοτεινὸν, καὶ ἐκείνας ταῖς διχαιοσύνες, διατὶ ἡ γλυκάδα πολλὰ δὲν σὲ ἤθελε πλανέσῃ, μὲ τὸ νὰ κάμῃ νὰ βάλῃς τὸ τέλος τὴν πεφάξεών σε εἰς ἐκεῖνα, ἠξιώρεντας ἐσὺ καλὰ ὅτι ὁ Ιησῦς Χριστὸς ὁ διδάσκαλός μας, ἔβαλε τὸ τέλος εἰς τὸν σκοτεινὸν, ἐτυφλώσε τὴν ζωήν τε διὰ τὸ λόγου σου,

Κίβαξε καλὰ ἀδελφὲ, ὅτι ἡ ἀλη-

λος & εἰς ἄλλη μίαν λωλάδα, & σφάλμα δὺ τοιούτους, & εἴ, ὅπ μ' ἐκείνω τὼ νοσιμάδα, καὶ γλυκάδα τῦ πνεύματ, καθὼς λέγουσιν ἐκεῖνοι, δὲν ἔχουσιν ἄλλον σκοπὸν εἰς ὅλα τους τὰ ἔργα, ὁπῦ κάμνουσιν εἰς τὼ σεάταν τῦ Θεοῦ, ωδὲ νὰ γυρεύουσιν ἀφθησες ἀλαβείας, καὶ γλυκύτητ ζηναμιλῶοι λιξάρισες ἐτούτων τῦ ἡδονῶν, ὀπιθυμητάδες, καὶ φίλοι τῦ ἰδιῶν των ἀχαρεισιῶν, βαίνοντας κάθε τέλος εἰς τὸν ἑαυτόν τους, οἱ ὁποῖοι δὲ δικαίαν κρίσιν τῦ Ιησοῦ Χριστοῦ, συχνὰ συχνὰ πέφτουσιν εἰς μεγαλώτατας ἁμαρτίας εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, & εἰς τὼ αἰώνιον κόλασιν, & δυσυχίας εἰς τὼ ἄλλω ζωὼ. ἔσονται & τοῦτο ὁ ὑψηλὸς ἀφέντης βαίνει τὸ ὀμμάτα του εἰς τὸν σκοπὸν κὴ τὸ τέλο ὁποῦ ἔχουσιν οἱ καρδίας τῦ ἀν-

θρώ-

μὲ ἐκείνην τὴν ψύσικλεν ἡδονὴν, & νοσημάδα νὰ αἰσθανθῇ δίχως μέζον εἰς ἀχρυπνίαις, καὶ μιγέταις, καὶ φεσσάδαις, ἢ πολλαῖς ξηροφαγίαις, καὶ εἰς ἄλλαις μεγάλαις, καὶ ἀνυποφόρταις νησείαις. καὶ ἔτζη μὲ τούτην τὴν ἀνόητον ζωὴν, καὶ ἐλαφρὴν, νὰ ἔλθῃ νὰ χάσῃ ταῖς ὠφελιμώτεραις ἀσκητικαῖς φατζέζες, εἰς ταῖς ὁποίαις δὲν ἀλλάζει ὁ Θεὸς, & δὲν χαρίζει). ἀπ' ἐδῶ ἀκόμη γνωρίζεται ἄλλη μία μεγάλη πλάνη, καὶ εἶναι, ὅτι ὅταν ἡ ψυχὴ χρυσῶται γεμάτη ἀπὸ τούταις ταῖς γλυκάδες, καὶ αἴσθησες, λογιάζει νὰ εἶναι τέλεια, & μὲ τοῦτο ὀνειρεύεται, καὶ δὲν χρειάζει νὰ φροντίσῃ πλέα, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ φρεσκότεραις ἀρεταῖς. ἔσονται καὶ εἰς ἐτοῦτο στέκεται ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἀληθινὸν πνεῦμα. Σύρνει ὁ διάβολος

δωδόσῃς νὰ χάσῃς τὰ πλέτη σου, τὴν ζωήν σου, καὶ τὴν τιμήν σου. καὶ τοῦτο εἶδε ἐκεῖνο ὁποῦ δικαιώνει τὸν ἀνθρωπον τὸν ταπεινὸν εἰς τὴν τυχότητα, καὶ τὸν κάμνει πολλὰ ὅμοιον τῷ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς ἐτέτην τὴν ζωὴν πολλὰ ὀλίγον ἢ μηδεπότες ἐγεύθηκε τὰς πειρασμούς, καὶ παίδα ἐταύθηκε εἰς ἄσκησιν τοῦ ταπεινοῦ, δίχως νὰ κλιώσῃ τίποτε εἰς τὴν ἀγάπην του, κάτεχε ἀκόμη ἀληθὲ, ὅτι κάποιας φοραῖς ὁ διάβολος γλυκαίνει τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν κάμνει ὀλαβῆ, διὰ νὰ κεντήσῃ τὴν σάρκα εἰς μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ μέσου ἐκείνης τῆς ἡδονῆς, & ἐκείνης τῆς πνευματικῆς λιξιᾶς, διὰ νὰ θαρρεύτῃ πολλὰ ἡ ψυχὴ, καὶ νὰ ἀπαπαυθῇ εἰς ἐκείνην, φαίνοντας ἐκεῖνος νὰ εἶδε ἀληθινὸν πνεῦμα ἐκεῖνο ὁποῦ χρυκᾶ μέσα του, καὶ

μ' ἐκεί-

γλυκύτητες, μήτε κάποιαις ἀ-χαρεσίαις ἐπθυναῖς, ἀμὴ ὑπομονὴ μεγάλη εἰς τὰ βάσανα, καὶ δυνατὴ ἄσκησις εἰς ταῖς σκοχωρίαις, εἰς ταῖς ἀπιμίαις, εἰς ταῖς συκοφαντίαις, πτωχείαις, ἀνάγκαις, καὶ εἰς θεάγματα τῶ ὁποίων εἶ ἴδιον νὰ βασανίζουνε, καὶ νὰ καταλύουσι τὴν ἴδιαν σάρκα.

Καὶ κίταξε ἀδελφὲ, ὅτι ἡ φωνὴ τῦ Χριστοῦ βάνει εἰς ἀνάγκην ἑκεῖνον ὁποῦ ἑκεφάχθη νὰ κάμη μεγάλην δύλεψιν, αἴσως καὶ ὁ ἀνθρωπος δὲν θέλη νὰ δύρεθῆ φορτωμένος ἀπὸ μεγάλην ἀχαρεσίαν εἰς τὸ θεάσωπον ἑκεινῦ ὁποῦ τὸν ἔπλασεν. εἰς τόσον ὅτι ἀδελφὲ, τότε θέλεις γνωρίσῃ ὅτι ἡ φωνὴ καὶ ἡ ἀθησις εἶ τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὲ ἀποκριθῆς, μὲ τὸ νὰ πληρόσῃς, καὶ νὰ κάμῃς τὴν θεϊκὴν θέλησιν, ἀμὴ καὶ νὰ κινδυνεύε-

ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν. ἔτζι ὁ ἀποστόλος Παῦλος, ὅταν τὸν ἔκραξεν ὁ Θεὸς μὲ σκάνδαλον τὴν ζῶσαν φωνήν, δὲν ἀπελείφθηκε παρρησίας, ἀμὴ μὲ μεγάλην τιμιότητα, καὶ ὑσίαν, λέγοντας, ἐγὼ σοῦ δίδω τὸ θέλημά μου εἰς τὰ χρείας σου, κάμε ὅτι ὀρίζεις, καὶ ὅτι θυμᾶς, ὅρισε, ὅτι θέλεις. Ἂς ἰδοῦμεν πλέα ὁμολογῶ ὅτι ὁ Θεὸς φανερόνοντας τὴν ἐξουσίαν ὁποῦ εἶχεν ἐπάνω εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, καὶ τὴν μεγάλην ἀγάπην ὁποῦ τοῦ ἔφερεν ὡσὰν ἐκλεκτοῦ, καὶ ἀγαπητοῦ φίλου, λέγει. ἐγὼ τοῦ θέλω δείξει ὅσα μέλλει νὰ πάθῃ διὰ τὴν ἐδικήν μου τιμὴν, καὶ δόξαν. Τοῦτο τὸ ἔργον εἶν τὸ ἀληθινὸν σημάδι τοῦ ἀληθινοῦ φίλου τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦτο εἶν τὸ ὄνομα ἐκείνων ὁποῦ ἐκεῖνος πολλὰ ἀγαπᾶ, ὄχι κάποιους μικροῦς γλυ-

μίαν ψυχὴν μὲ πολλὴν χάριν, καὶ μὲ πολλὰ του χαρίσματα, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖνται μὲ μικρᾶς νοσημάδες, ἢ παραδείγματα, ἀμὴ μὲ πολλὰ ζωντανὰ, καὶ ἐγκαρδίαν δυνάμιν θεμελιωμένην ἐπάνω εἰς μίαν ὕπαρξιν, ὁποῦ ἔχῃ νὰ πάθῃ δι' ἀγάπην ἐκείνου ὁποῦ τὸν ἔκαμε. καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν ὁποῦ ἔκαμεν νὰ πληρώσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. ὅθεν εἶπεν ὁ Ἰὼβ, θέλεις μὲ κρίξει Θεέ μου, καὶ ἐγὼ θέλω σου ὑπακούσῃ. εἰς τὶ θέλεις βεβαιώσῃ τὴν ὑπακοήν σου ὡς ἀληθινὸν ἄνθρωπον; εἰς τὶ; εἰς τὸ νὰ ἔχω μεγαλωτάτην ὑπομονὴν εἰς τὰς δυσυχίας, εἰς τοὺς χαϊμοὺς, εἰς τὰς ἀθένειας, εἰς τὰς πληγὰς, εἰς τὴν στέρησιν κάθε καλοῦ, καὶ εἰς τὰ ὑπόλοιπα βάσανα, εἰς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου, καὶ εἰς τὴν ἄσκησιν

ὅλων

μασιμένων διὰ τὴν δόξαν, καὶ λέγουσιν ἐπάνω ὅτι ὁ Θεὸς σοῦ ἐχαρέτησε, ψηφίζε πολλὰ τὰ δάκρυά τους, καὶ σέκοντα με μεγάλην χαρὰν. ἀμὴ ἀληθινὰ εἶν ὀλίγον, ἢ ὑδεπότες. καὶ αὐ τύχῃ, ἢ καὶ βέβαια ὡσαν ἐπαμένω, ἔρχεται ἀπὸ ὀλίγην ἀγάπην, ἀπὸ ὀλίγον ἀληθινὸν πνεῦμα. ἀμὴ ὅποιος εἶν γυμάτος ἀπὸ πολλὴν, ἐ βέβαιαν ἀγάπην δὲν τὴ κόφτει τόσον διὰ τὴν αἰσθητικὴν δὲ λάβειαν, μήτε τὴν ψηφᾶ τόσον, ὁποῦ νὰ ἐμποδῇ νὰ ἀναπαυθῇ εἰς ἐκείνην, ἀμὴ διὰ νὰ τὴν μεταχειριθῇ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν σαυτόν, νὰ ὑπομείνῃ τὰς ὑβρισίας, καὶ νὰ ἀσπηθῇ εἰς ὅλας ταῖς ἄλλας ἀρεταῖς, μέσα εἰς τὸν ἑαυτόν τυ. τῦτο εἶν σημάδι ὅτι δὲν ἐσπετα πνεῦμα, καὶ χάνεις πολλὴ τὴ ἀγίαν πνοήν. ἐ θέλεις ἰδεῖ ὅτι ὅταν ὁ Θεὸς κρέζει

μίαν

ὄχι ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ μεγαλεῖον
τῆς χάριτος, ἀμὴ ἀπὸ τὴν πτω-
χείαν, τὴν ὁποίαν ἔχει μέσα της
ἡ ψυχή. τὰ μικρὰ πράγματα δί-
δουσι πολλὴν χαρὰν τῷ πτωχῷ,
ἀγκαλὰ καὶ νὰ ξίζουσιν ὀλίγον, εἰς
ἐκεῖνον τὸν τρόπον, αἴνισσος καὶ ἔδι-
δες πιὸς μαθυσμένου μίαν σαλα-
ματαν ἀπὸ καλὸν, καὶ δύχυμον
κεφσὶ, δὲν τὸ ἤθελε νόσιμήσῃ, μή-
τε ἤθελε χαρῇ πίνοντας το, ἀμὴ
αὐ ἤθελες δώσῃ ἑνὸς ὀπου νὰ μὴν
εἶχε τὸ γλυκὴ ποτὲ, καὶ νὰ εἶχε
μεγάλην ὄπιθυμίαν, καὶ ὄρεξιν
νὰ τὸ γλυκὴ, ἤθελε τὸ θάυμάσῃ,
καὶ ἤθελε κάμει μεγάλην χαρὰν
πίνοντας το. ὁ λαὸς ὁπὸ δὲν εἶν μὴν
θυσμένος, ἢ γεμάτος ἀπὸ τὸ κερα-
σὶ τὸ Θεοῦ, μὲ πολλὴν χάριν κερα-
τεῖ δῶρ πολὺ πράγμα μίαν μι-
κρὴν σαλαματαν ἀλαβείας, ὁπου
τὸ φαίνεται νὰ ἔχῃ ἕνα πρᾶμα ἑτοι-
μασ-

Θέλω νὰ ἰξεύρῃς φίλε μου, ὅτι πολλαῖς φοραῖς οἱ ἐλαφεοὶ ἀνθρώποι ὁποῦ ἔχουσιν ἀδυναμίαν εἰς τὴν καρδίαν, & πωχείαν τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου πνεύματος ὡς ὅτι τὸ πλεῖσον γρυκῦνε θελιότερα τὴν γλυκύτητα τοῦ πνεύματος, & τότε τὸ ἐγκαρδιακὸν ἀλαχροσιόν, τὴν ὁποίαν δὲν γρυκοῦσι παίζα οἱ ἀληθινοὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ, & ὅτι δυκολώτερα κινᾶται σκέψις ὁποῦ δὲν εἶν ἔτζι θεκομμένος, ἢ ἀδυνάμος, καὶ ἐλαφεὸς τὴν καρδίαν, καὶ σκέψις ὁποῦ δὲν ἰξεύρει τί θέλει νὰ εἰπῇ τύχη παρηγορία. & ἔτζι ὅταν τοῦ ἔρχεται καμία ἀθυμησις μικρῆς ἀλαβείας παρευθὺς τὴν ἀγναλιάζουσι, καὶ τὴν ἀπατάζονται ὡσαὶ νὰ ἔσκασι εἰς σκάνδαλον ἡ ζωή τους. Καὶ κίταξε καλὰ, ὅτι ἐτούτη ἡ γλυκάδα, καὶ τοῦτα τὰ πάθη τῆς ἀλαβείας συχναῖς φοραῖς ἔρχονται

σι, ἢ δὲν ἀναθεματίζουσι, ἢ δὲ χαίρουν εὐκαιρίαν τὸν καιρὸν, δὲν τὸ κάμνουσι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἢ διὰ νὰ κάμουσιν ἐκεῖνο ὁποῦ θὲ ὁ εἶζαι ἐκεῖνος, ἀμὴ διατὶ θὲ ἔδωκε κάτι τι γλυκὺ, μίαν μικρὰν ἀλάβειαν, διακονεμένην ἀπὸ τοὺς λόγους, εἰς τὴν ὁποίαν ταιριάζουσι, ἀμὴ ὅταν θὲ τὴν σπανίζῃ, ἢ τὴν σύρῃ ὀπίσω, κιτάξέβγουις εἰς τὰ χείλια, καὶ θέλεις εἰδεῖ ὅτι τὰ διάκρυά σου, καὶ οἱ ὀπαθυμίαις τους δὲν ἦσαν ἄλλο παρὰ ὄφλος ἐλπιόνους, ἐπειδὴ καὶ ὑβρίζουσι τὸν Θεὸν, καὶ χαίρουσι τὴν ἀλάβειαν καὶ τὴν τιμὴν ὁποῦ τοὺ φέρνουσιν. εἰς τόσον ὅτι τόσον καιρὸν εὑρέθη ἡ ἀγάπη εἰς ἐκείνους, ὅσον εὑρέθη ἐκείνη ἡ γοσιμάδα τῆς γλυκύτητος, ὡσὰν νὰ ἐγνωρίζουσταν οἱ ἀληθινοὶ φίλοι εἰς τὰ καλὰ; καὶ εἰς ταῖς δυτυχίαις, καὶ ὄχι εἰς θοῦ πειρασμοὺς, καὶ εἰς ταῖς ἀνάγκαις.

Θέλω

ὁπῶ λέγομεν ὅτι ἀγαπᾶνε τὸν ἑαυτόν τους & ὄχι τὸν Θεὸν, φθειρόπερον ἀγαπᾶσιν ἐκεῖνο τὸ μικρὸν κομματάκι τῆς ἡδονῆς, παρὰ τὸν Χριστὸν ἀληθινά. οἱ τοιοῦτοι παρομοιάζονται πολλὰ τὸ μικροῦ παιδιοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ μῆτερες καὶ κλαίη, & τὸ δώσουνε κάτι τι γλυκὸν, ὥστε ποῦ τὸ ζωγλ σωπαίνει, & ἡσυχάζει, ἀμὴ ἀφόντης καὶ τὸ ἀποφάγλ, αἰχλωᾶ πάλιν τὰ δάκρυα, εἰς τόσον ὅτι ὅταν ἐσιώπαινε, δὲν τὸ ἔκαμνε διατὶ τὸ ὄριζεν ὁ πατέρας του νὰ σωπάσῃ, ἀμὴ διατὶ τὸν νοσμάδα ἐκείνου τὸ φαγμαλο ὁπῶ ἔζωγε, δὲν ἦτον ὑποταγὴ, μήτε ἀγάπη, ἀμὴ λίγια καὶ μερικόν του ὄρεξο. ὡ πόσα παιδιὰ αἰυπόταχτα τὸ Θεοῦ διείσκοπται τὸν σήμερον ἡμέραν, τὰ ὁποῖα αἰ δὲν μαλώνουν, αἰ δὲν φωνάζουν, αἰ δὲν ἀπειλίζουν, αἰ δὲν ἀρχολογοῦσιν, ἢ δὲν κακολογοῦ-

θεφόποι πολλὰ σαρκικοὶ, καὶ ἀτελεῖς. ὅμως ἀληθινὰ ἐκεῖνοι δὲν ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν καθὼς ἔφρεπε νὰ κάμουσι, ἀμὴ ἀγαπῶνε ἐκείνῳ τῳ ἄφθησιν, καὶ ἡδονῇ τῳ σαρκικῳ, ἡ ὁποία φεξενᾶ, εἰς ἐκείνους τῳ ἡδονῳ, ἢ γλυκύτητα ὁπῦ πέρνουσιν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ὄχι εἰς τὸ ἀγόν τε θέλημα, μήτε ἀρνήθασαν τὸν ἑαυτόν τους, μήτε ἐδοθήκασι, μήτε ἐβαλθήκασιν εἰς ταῖς θεϊκαῖς τε ἐντολαῖς, τὸ ὁποῖον ἤθελε ἦναι ἀληθινὴ ἀγάπη, ὅσον καιρὸν ζευκουῦται μὲ ἐκείνῳ τῳ γλυκύτητα, τόσον φεφόφτουνε καὶ πλέον ὄχι. ἀμὴ παρευθὺς ἀποῦ σπικωθῇ ἀπὸ τὰ λόγκους ἐκείνη, τοῦ θέλεις εἰδεῖ ὀρισμμένους, ἀνακατωμμένους, πεφαμμένους, ἁμαρτολοὺς ἀπὸ τοῦ χεφτεμμις ὁπῦ δὲ εἶσκον), ὅλως χαλινάει νὰ ἔχουν εἰς κάθε ἀτοπίαν, τὸ ὁποῖον μαρτυφᾶ ἐκεῖνο

ὁπῦ

σίας καθὼς ☪ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὄντας ἴσος μὲ τὸν πατέρα, ἐγίνηκε ἄνθρωπος, ☪ ἔλαβε μορφὴ δέλου.

Ετζι το εἶν᾽ ἀίσθησις τοῦ Χριστοῦ, τὰ ὑπόλοιπα εἶν᾽ αἴσθησις ἀνθρώπου. αἴσθησις τὲ γῆς τὲ Θεοῦ, ☪ πολλὰ βέβαια εἶν᾽, νὰ πάθη πνας βάσανα. ἀμὴ ἡ αἴσθησις τῆς σαρκὸς εἶν᾽ μοναχὰ νὰ γυρεύεται ταῖς ἡδοναῖς τὲ πνεύματος, γυρεμένοις ἀπὸ τὸν ἑαυτόν τε, δίχως νὰ ἔρχωνται ἀπὸ τὸ χέρι τὲ Θεοῦ. γύρευε ἐσὺ νὰ φπαθῆς μὲ τὸ θέλημά του, καὶ τότε θέλεις ἐμπορέσῃ νὰ κερδήσῃς δλὰ καλὰ πὰ δάκρυά σε, σὲ θέλουν εἶσαι ὠφέλιμαις οἱ αἴσθησές σου καὶ θέλεις ἀρξιπατήσῃ πλέα θαρετὰ. καὶ ὅλον ἐκεῖνο ὁπού παγαίνει δίχως ἐτζι τὸν κανόνα, εἶν᾽ πλανή. ἔσωντας κὴ πολλαῖς φοραῖς δύσκολον᾽ πνεύματα πολλὰ ξυφερὰ κὴ απλαχνικὰ, τὸ ὁποῖον ἔρχε᾽ δλὰ τὸ νὰ εἶν᾽ οἱ αἱ-

μόν του, τῦτο κεάζει ἀγάπω. διὰ τῦτο σοῦ εἶπεν, αἴ με ἀγαπᾶσατε, ἠθέλετε δυχαεισηθῆ, καὶ ἠθέλετε χαρῆ διὰ τὸν μισεμόν μυ. ἀγάπη δὲν εἶ ἄλλο, ωδὲ νὰ πάθη πνας, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν εἶ ἄλλο, ωδὲ νὰ δὲργετήση πνας ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν βλάβει. τότε καλλίτερα λαμβάνεις ἄἴθησιν τῦ Θεοῦ, ὅταν νικήσης τὼ ὀργώ σε, ὅταν ὑποφέρης τὼ ὑβεισίαν, ὑπομείνης τὸν πόνον, καὶ δυχαεισηθῆς εἰς τὼ θλίψιν ὁπῦ σῦ ἦλθε, ωδὲ ὁπόταν κλάψης, καὶ παηγορηθῆς, καὶ ἔλθης εἰς ἔκσασιν ἀπὸ τὼ τόσω ἡδονώ. Κάμετε νὰ χρυκήσετε εἰς τὸν ἑμαυτόν σας, ἐκεῖνο ὅπῦ ἐχρύκαν ὁ Ιησοῦς Χεισὸς, λέγ ὁ θεῖος Απόσολος. Ω τὶ εἶ ἐκεῖνο ὁπῦ ἔχομεν νὰ χρυκήσωμεν; καταφρονέματα καθὼς καὶ ὁ Χρισὸς, ὀνειδισμούς, πτωχείαν, ταπεινοσυνώ, ὑβεισίας,

χαρίτων, τάχα δι' νὰ ἀρέσῃ τῷ ἑαυτῷτω βλέπουσας τὸν ἑαυτόν του χαρύμμυον, καὶ δυσειδημμόνιον, ἢ δι' νὰ ἀρέσῃ τῷ Θεῷ; αἰσως ἔτι δι' τῦτο τὸ δεύτερον τέλος, ἠξύρε φίλε ἀγαθὲ, ὅτι πότες ἀρέσκει ὁ ἀνθρωπος τῷ Θεῷ, ὅταν δυσαρεσᾶται εἰς ἐκεῖνο ὁπῦ τῷ δίδει ὁ Θεὸς, καὶ ὄχι ὁπόταν ἡ ψυχὴ δυσαρεσᾶ δι' ἐκεῖνο ὁπῦ ἔχει. αἰσως τὸ λοιπὸν ἐκεῖνος σῦ πέμπει καποπάθειας, πειρασμὺς, βάσανα, διωγμὺς, πίκρας, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ ἐκεῖνος δυσαρεσᾶται, δυσαρεσήσει καὶ σὺ ἀκόμη, καὶ θέλεις μαρτυρήσῃ πῶς κάμνεις τὸ θέλημά του, καὶ ὄχι τὸ ἐδικόν σου. βλέπουσας ὁ Χεισὸς τὰ δάκρυα, καὶ τὰς ἀπόδειξες τ' ἀγάπης τ' ἀποσόλω, τ' εἶπεν ὅτι δὲν εἶ ἀγάπη, ἀμὴ τὸ νὰ φέρεσι τὸν σαυρόν του, καὶ νὰ ὑποφέρῃσι μὲ ὑπομονὴν τὸν πόνον ὁπῦ εἶχασι δι' τὸν μισε-

των. αἰ γυρὺψῃ τὸ λοιπὸν σκεῦνο ὁπῦ δὲν θέλει νὰ δύρεθῇ εἰς ἐτέταις ταῦις κακοειζικίαις, & κινδιύους, μόνον τὸ θέλημα τῦ Θεῦ, μὴ ψηφῶνΤας πότες τὰ ὄπλοιπα.

Ω᾽ ἀγάπη ἄδιγα & μειεικὴ καθενὸς, πόσον εἶσαι αἰτία νὰ μὴ λείψῃ κακία & εἰς τὰ πνδυματικὰ φαίγμαΤα. Ηπον πνδυματικὴ ὁμορφιὰ σκείνη ὁπῦ ἐπεθύμα εἰς τὸν ὐρανὸν ὁ Εως φόεος, καὶ ὅλα τὰ δὲν τὰ ἔφρεπε, καὶ δὲν τιὼ ἐγνώειζε, ἀπὸ τὸ θέλημα τῦ Θεοῦ, ἔπεσεν ὡσαὶ ἀςραπὴ ἀπὸ τὸν ὐρανόν. ὀπιθυμῆΤας ἀχαρισίαν ἐγκρεμίσθη εἰς τιὼ αἰώνιον κόλασιν, & ζητῶνΤας σκεῖνο ὁπῦ ἔχιζε ἀλλυνῦ, ἔχασε τὸ ἐδικόν τυ τὸ ἴδιον καὶ μειεικόν. Εἰς τὶ φοσκείμενον, ἢ φοὰς τὶ τελῶ θέλει ὁ δῦλῶ τῦ Θεοῦ τιὼ ἀχαρισίαν, & τιὼ ἀδοχιὼ, τιὼ ἐξοχιὼ τῆς ἀγιωσυνης, καὶ τὸ πλῆθος τῆ

χαεί-

νας, καὶ ἀκόμη δὲν γνωρίζω, καὶ συναισθάνομαι μικροὺς, οἱ ὁποῖοι ὀπιθυμοῦσιν ἔξω ἀπὸ κάθε μέτρον, & μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἠθέλανε νὰ κοντέψουν εἰς τὸ ἁγιώτατον μυστήριον τῆς εὐχαριστίας, τουτέστι τῆς ἁγίας κοινωνίας, διὰ ταῖς νοσταλγίαις των, & τὰ δάκρυα ὁπού δὲν ἔρχονται, δίχως νὰ κατάζουν εἰς τὸν καρπὸν ὁπού κάμνουσι μεταλαμβάνοντάς το, ὁπού εἶν' ἐκεῖνο, ὁπού ἔχει νὰ ἐβγάλῃ πνας ἀπὸ τὰ θεῖα μυστήρια ὅταν τὰ πέρνῃ, & τὸ τέλος διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὰ ἔφησεν εἰς τὸν κόσμον. παγαίνουσι γυρεύοντας τὸ μέλι τῶν θείων μυστηρίων, καὶ ὄχι τὸν σωτῆρα ὁπού ἔχει νὰ δώσῃ σώσῃ, καὶ γνωρίζεται ἀπὸ τὰ ἴχνη τους, ἐπειδὴ & ἐκεῖνοι ἀπομένουσι δίχως κέρδος, δίχως ὄφελος, καὶ δίχως καμένα καρπὸν, ἢ εἶν' ἀκόμη αἰτία νὰ κάμνουσι τὸ ὅμοιον καὶ οἱ σωφρονοῦντες

ὑποζυγιὸ. ἀσκήσω εἰς ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ἢ δὲν θέλεις σφάλει, δηλονότι ἑτέρα ἔχει ἡ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἔδειξε τὸν ἀνθρώπων ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. τοιοῦτον ὁ σαυρὸς, ὁ ὁποῖος ὡσαὶ πλοῖον αὐοίγει τὸν δρόμον εἰς ἐκείνων ὁποῦ τὸν φέρουσιν. Ὦ Θεέ μου πόσον ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ σὲ θέλουσι, πόσον τὸ πλῆθος ἐκείνων ὁποῦ ἀγαποῦσι τὸν ἑαυτόν τους, καὶ λέγουν ὅτι σὲ ἀκολουθοῦνε, ἀκολουθοῦντας τὸν ἑαυτόν τους. ἂς σαθῇ εἰς τὸν νοῦν τοιοῦτος κάθε εἷς, καὶ ἂς γυρέψῃ νὰ φτάσῃ τὴν θέλησίν του μὲ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, τοῦτο ἂς γυρέψῃ, καὶ ἂς μὴ γυρέψῃ ταῖς χαραῖς, καὶ τὸ ναὶ εἶναι ὀχαριστημένος, ἔτζι εἰς τὴν δυσκολίαν, ὡσαὶ εἰς τὴν εὔκολίαν, ἢ καινουργίαν, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀγίαν ἄσκησιν. ἀδελφὲ σέκα ἀπαιτῶ σου, ὅτι τοῦτο εἶναι πλατὺ μεγάλη, καὶ εὐκόλως πολλοὺς εἰς τέτοιον δρόμον πλανεμένους

ξες, ἐξομολόγησες, καὶ νηστίας, καὶ μοναξίας, θεάγματα, τὰ ὁποῖα ὅλα εἶν μέσα ἐξ μεγάλην ἀγωνίαν & θεησιν. ὦ ἀδελφὲ πόσην πλουτείαν καὶ ἡσυχίαν ἔχομεν νὰ εὕρομεν ἕνα καλὸν τόπον ἐξ νὰ σταματήσωμεν νὰ ἀναπαυθοῦμεν, καὶ πόσην ἀμφιβολίαν, ἀπίστως & εὕρομεν ἕνα καλὸν σπίτι, ἀπὰ μέσα εἰς τόσες διάφορες σκέπες, εἰς τόσας διαφορᾶς δασκάλων, & μυθημάτων ὁπῦ μᾶς δίδουσι. κλέψε λοιπὸν, καὶ κρύψε τὸ κορμί ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνο ὁπῦ σὲ κεράζει, & ζαρίζει εἰς τὴν ὁδόν, χὴ χαρὰ, & νοσιμάδα, & μὴν τὰ γυρέψῃς ἕως ὁπῦ νὰ σὲ δώσῃ ὁ Θεός. ἀσκήσου νὰ κακοπαθήσῃς ἐξ τὸν Χριστὸν, νὰ καλὰ καὶ γνησιθῇς σεγνὸς, & ξυπὸ εἰς τὴν θεσπρυχμὸ σου, εἰς τὴν ἀπάγνωσιν, εἰς ταῖς νηστείαις, εἰς ἡ ἐξομολόγησις, εἰς ταῖς κοινωνίαις, καὶ εἰς τὴν

ὑπο-

Δὲν θέλω ἀδελφὲ νὰ χάσω μαζί σου πολὺ καιρὸν νὰ σοῦ εἰπῶ αὐίσως & σκεῦνοι ὁποῦ ἀσκοῦνται εἰς ταῖς πνευματικαῖς ἄσκησες δὲν ἔρχεται καμία ζημία περπατῶντας εἰς ἐτέτλω τλὼ σράταν, ἀς τὸ εἰπῶ ἡ δοκιμὴ καθενὸς, & ἡ ὀλίγη τε φρονηπὴ καὶ τὰ κακὰ ἤθη, εἰς τὰ ὁποῖα συχνὰ πέφτει δίχως νὰ τὸ γνωρίσῃ. ἐπειδὴ & δὲν χαρισάπονε γυρεύοντας εἰς τὸν Θεὸν τλὼ ἐδικιλό τε δὲν χαρίσιαν, & χαρὰν, δίχως νὰ τὸν θέλει δι' ἄλλο τίποτες, ὡδὲ δι' τῦτο. καὶ οἱ ἀνθρώποι ὁποῦ ἔχανε ζῆλον ἀληθινὸν, θέλαν ἠμπορέσῃ νὰ κεῖνοιω πόσον ὀλίγον εἶ τὸ σιτάει, αὐίσως & συγκεισθῇ με τὸ ἀχρεῖον. πόσον ὀλίγος ὁ καιρὸς, αὐίσως & συγκεισθῇ με τὸ πλῆθος τῶ φύλλων. πόσον ὀλίγη ἡ γνῶσις, ὁ νῦς, καὶ πόσον ὀλιγώτερη ἡ ἀληθεια αὐαμεσα εἰς πόσαις ἐξωτερικαῖς ἐνδείξες, καὶ τάξες

τα ὁποῦ νὰ σοῦ ἀρέσουν, καὶ καλὰ χρωματισμένα, ἢ νὰ σοῦ κάμουν αἰγνιασους, & ἀνοήτους εἰς ἐκεῖνα τὰ θεάματα, λέγω τὰ ὁποῖα δὲν ἐμπορεῖ νὰ θεωρήσουν ὀρθὰ, & νὰ σοῦ θρέψουνε μὲ καλὴ τροφὴ, μὲ τὸ νὰ σοῦ δώσουν καλὴ ἐλπίδα, ὅτι μέλλει νὰ ἔχουν βέβαιαν σχέσιν, καὶ νὰ σοῦ ἀπόβγῃ καλὰ, ἐπειδὴ καὶ λέγω νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἐδικήν τους θέλησιν ἀπαλήθινα, λέγω νέκρωσιν, καὶ λέγω φύλαξιν τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἢ λέγω ἐτούτην τὴν ῥίζαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν τους, δὲν ἐμπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν οὐρανόν. αὐτὸ σημαίνει εἰς τὸν ἀέρα ὅσον καὶ αὐτὸ θέλουν, & αὐτὸ εἶναι ὅπου ἀσεβείας ὅσους ὄρεξιν ἔχουν, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶναι θεάματα ὁποῦ νὰ ἐμπορῇ νὰ πλερώσῃ ἐκεῖνο ὁποῦ ζητᾶ ὁ Θεὸς ἀπ' ἐμᾶς εἰς ἐτούτην τὴν ὑπόθεσιν.

Δὲν

BIBLIOTECA NAZ... ROMA ... EMANUELE

Digitized by Google

θεμηλιωθῆ πότες, καὶ τὸ χειρότερον ἐξ, ὅπ οἱ τοιοῦτοι ὀπὲ γυρεύουσιν παρησείαν καὶ ἀχαρεσίαν εἰς τὰ θεῖκὰ θεάγματα, αἴσως ☾ ἑρμηνεύθῆσιν ἀπὸ αὐθεφτες, ὀπὲ γνωρίζουσι τὼ πλαίω των, ὀλίγον ψηφᾶνε ἰὰ δεχθοῦν τόσον καλὼ συμβελὼ, ☾ γυρεύνε καμνέριους δασκάλους νὰ ἐπαγνῆσι τὼ σαρκικὼ τους ζωλὼ, ☾ νὰ σᾶν κάμνουσι συζοφιαὶ. ἐτέτης δ τόσο μεγάλης κακοειζικίας ἀμόζει εἰς μέσος ἡ θεοφτεία τ ἁγίω Δποσόλω Παύλω, μὲ τὼ ὁποῖαν λέγει, ὅπ θέλει ἔλθει καμεὶς, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ αὐθεφτοι θέλουν σηκώσῃ τὰ φτερὰ τους ἀπὸ τὼ ἀλήθειαν, καὶ ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν πνεῦμα, ☾ θέλουσι σεφθῆ νὰ χρυσήσουν φλαμύδια, καὶ θεάγματα ὁποῦ σᾶν δίδουσιν ὄφλῳ καὶ χαρὰν, καὶ νὰ γυρέψουν δασκάλους ὁποῦ νὰ σᾶν δείξουσι θεάγματα

τα

γεφὴ δλὰ νὰ εἶ) ὁ Θεὸς δλεμμίθο, καὶ ἀγαπημμένος ἀπὸ ἐμᾶς, καθὼς εἴμαδα κεχτεμμοι νὰ κάμωμμεν, & δλὰ νὰ εἶ) οἱ νησείαις μας ἀληθιναῖς, μὲ ἀληθινὸν πόνον, καὶ δπος εφλὼ καὶ συχαμὸν τὴν ἁμαρτειῶν μας, δλὰ νὰ ἔχωμμεν καθαρὰν τὴν καρδίαν, καὶ δλὰ νὰ μας δώσοιν καλὴν νοσμάδα τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, & ἡ ἀγάπη μας νὰ εἶ) πολλὰ μὲ ἁμμμμένη & νὰ εἶ) ἡ ἐδική μας νέκοσοις ἀληθινὴ & τέλεα, δίχα εἰσᾶ) μεναχὰ δπὸ μύθους, & δπὸ σφαλῆ & κακοχρυκημμένα φαίγματα, δπὸ κάποιαις παιδίσκαις δίχα εἰσίας, νὰ ἰαξδύῃ ἐλαφρὰ τὰις πληγαῖς τε, καὶ ταῖς ἀδυναμίαις, καὶ ταῖς φαντασίαις, καὶ τὰ φαίγματα τὰ ὁποῖα εἰς τὰ ἀπέξω φαίνονται νὰ σημαίνοσιν ὑφανὸν, καὶ δπὸ μέσα δὲν ἔχοιν θυμέλιον, μήτε ἔχοσι καρπὸν ἀπαίω εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπορῇ νὰ

θεμε-

ταῖς σφαλταῖς ἀγάπαις, ὅσον εἰς ἐκείναις ὁπῦ βλέπομεν, καὶ πεάγματα ὁπῦ τόσον ὀλίγον ξίζουσιν εἰς τόσων μεγάλων πεμὼ, καὶ σεάταις κ' τὼ ἐδικώ μας γνώμων ὄμορφαις, Ϲ ἴσιαις, ἀμὴ ὁπῦ ὕστερα παγαίνουσι καὶ τζεμώνουσιν εἰς κινδύνους, καὶ κρημνούς. Κεατὲ μὲν δεμὲ λωλλόν καὶ αὐόπτον, (καὶ μὲ κάθε δίκαμον) ἐκεῖνον τὸν αὐθεφτον ὁποῦ ἤθελε μαζώξει πολλὰ κομμάτια ἀπὸ γαλλὶ, ἐλπίζοντας εἰς ἐκείνω τὼ λάμψιν ὁπῦ κάμνει τὸ γαλλὶ, νὰ σώσῃ νὰ ἐμπορέσῃ νὰ ἀγοράσῃ πολλὰ ποσαπκὰ Ϲ χωράφια. Ϲ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ ἐκαταφέρνα τὸ χρυσάφι, κ' τὰ πεάγματα ὁπῦ εἶ ἀληθινῆς πμῆς δεμὲ τὸ τέλος καὶ τὸ ἔργον ἐκείνε τὸ πεάγματ Θ· ὁπῦ ὀπιθυμᾶ. Τώρα πλέα λωλὸς καὶ αὐόπτ Θ· εἶ, ἐκεῖνος ὁπῦ ἀφείνοντας ἐκεῖνα ὁπῦ ἀληθινὰ, Ϲ σαθερὰ δεδόσαι ἡ θεία

γεαφὴ

παση τέτοια ὀνείδισμα. ἀμὴ ὁ Χρι-
στὸς εἶπεν ὅτι ἦτον σαρκικὸς, καὶ ὅτι
δὲν εἶχεν αἴσθησιν τῶν πραγμάτων
τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ τῆς σαρκὸς, καὶ ὅτι
ἐκεῖνο δὲν ἦτον ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ
ὅλον τὸ ἐναντίον τῆς ἀγάπης, ὅπει-
δὴ καὶ δὲν ὠθέλησε νὰ δεχθῇ τὸν
σωτῆρα, καὶ νὰ πῇ τὸ πατήριον ὅπου
τοῦ ἔπεμψεν ὁ πατέρας του ὁ ἐπου-
ράνιος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Φαίνεται ἀκόμη ὅτι ἦτον μεγάλη
ἀγάπη του νὰ ἤθελε νὰ μείνῃ ὁ ἅγιος
Πέτρος ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ,
διὰ νὰ χαίρεται τὴν δόξαν τῆς μετα-
μορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἦτον ἀγάπη
ὡραῖον καλὸν τὸ ἰδεῖν, καὶ μετρικὸν, ἐπει-
δὴ καὶ τὸν ἐμπόδισεν ὁ δυνάμενον διὰ
δόξαν, καὶ ὄχι πρωτεύοντα εἰς τὸν
σωτῆρα. Δὲν καὶ βολετὸν νὰ λογιά-
σωμεν μεγαλήτερον κίνδυνον, μήτε
πρᾶγμα πλέα ἐναντίον τοῦ καλοῦ,
καὶ τῆς τελειότητος τῆς ψυχῆς, ἀπὸ

τοῦς

γύειτε τὰ ὀμμάτα σε φεὸς τὸν ἅ-
γιον Πέτρον, ὁ ὁποῖος ὅταν ὁ Χειτὸς
ἐμίλησε δι' τὸν θανατόν του, καὶ
ταῖς ὑβειτίαις ὁπὲ ἔμελλε νὰ πάθη,
εἶπε τὲ Χειτὲ, κύριε ἐλεημονήσου
τὸν ἑαυτόν σε, δι' τὶ δὲν εἶ φρέπον
νὰ ἀποθάνῃς ἐσύ. πῶτος ὄθελε εἰπεῖ
ὅτι τούτη ἡ ψυχοπόνεσις δὲν εἶχε
ἔβγῃ ἀπὸ μεγάλλω ἀγάπω; Ϛ ὅ-
μως ἐτὲτο δὲν ἦτον ἄλλο φεὶ σαρ-
κα, ὲ ἐκατηγόρησε αὐτὸς ὁ Χειτὸς
μὲ τὶω ἀπόκειτιν ὁπὲ εἶχε δώσῃ
φεοπότεφα τὲ διαβόλε, κεράζοντάς
τονε σατανᾶ, ὁπὲ θέλει νὰ εἰπεῖ
κατήγορε, ἐχθρὲ Ϛ ἐναντίε τῆ ἔρ-
γων τὲ Θεὲ, Ϛ αὐ ἠθέλαμεν ἔχῃ
νὰ κείνωμεν τὶω συμβελλὶω ἐκείνω
κῆ τὶω γνῶσιν Ϛ κείτιν τῆς σαρκὸς,
ἠθέλαμεν ἀποφατίσῃ, ὅτι ἦτον πολ-
λὰ δίκαια, Ϛ ὠφέλιμα, ἐπειδὴ Ϛ
ἐγύρεβε νὰ σηκώτῃ ταυρὸν Ϛ θανά-
τον ἀπ' ἐκεῖνον, τὲ ὁποῖε δὲν ἐφρέ-

παση

στέρησις τῆς παρουσίας του, ὅλην εἰς ἐκεῖνο ὁπῦ εἶ ἐκεινῶν νόσιμον, & ὠφελιμικὸν, ἡ αὐίσως καὶ ἔχανε νὰ χαρῶσε ἀπὸ ἐτῦτο, ἔσονζας νὰ ἐφάνε ὁ πρᾶγμα τόσον δίκαιον νὰ ἔχουνε πόνον, ἐπειδὴ καὶ ἐστεί-ζομεζαν ἀπὸ τὴν παρουσίαν, καὶ τὸ πρόσωπον τῦ ἁγῦ τῦ Θεῦ, εἰς τὸ πρᾶγμα ἔχῃ νὰ ὠδιαπονηθῇ ὁ ἀ-ληθινὸς Φίλος τῦ Ιησῦ Χριςῦ, αὐ εἰς ἐτέτλιν τὴν ζωὴν ἀρίσπεζαι στερη-μένῦ ἀπὸ ἢ πνεῦ, ἀπὸ τὰ πνεῦ-ματικὰ, & πρόσωπα καλὰ, ἡ τῦ ἀπομένῃ μόνον ὁ νὰ γνῷῃ τὸ θέλη-μα τ Θεῦ ὁπῦ τὸν ἔπλασεν; ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ. ὡ πόσα πρᾶγ-ματα ἐμεῖς στερνόμεθα ὡσαν πολλὰ καλὰ, καὶ ἀληθινὰ, ὄντας ἐκεῖνα πολλὰ κακὰ, καὶ ψεματένια. ὡ πόσοι εἶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίους ὀνομά-ζομεν πνεύματικοὺς, καὶ ἐκεῖνοι εἶ μόνον σάρκα, & αὐτὴν θέλῃς ἄλλο,

γύ-

οι νὰ τὸν γυρδόωσε, καὶ γυρδῶσι τὸν ἑαυτόν τους. ποῖος ἤθελε ἦσαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κιτάζοντας ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα τῶν ἀποστόλων, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὀμμάτια ὁποῦ ἔμναν βρύσες ἀπὸ δάκρυα καὶ ἔβρεχαν τὴν γῆν, ὁπὸ ἄλλαξαν χρῶμα, καὶ ἐκείναις τῆς καρδίαις των λαβωμέναις ἀπὸ τὸν μισεμὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δὲν ἤθελε κείνει ὅπ ἀγαποῦσαν τὸν Θεὸν ἐγκαρδιακῶτατα; ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἠθέλασι κείνει τὸ ὅμοιον, δηλαδὴ ἔτζι τὸ χρυκῶσανε μέσα εἰς τὰ ἐγκάρδιατων, καὶ ὅμως ἡ ἄκρα ἀλήθεια τῆς λέγει, νὰ μὴ λογιάσουμε ὅπ αὐλάγχνος, ἡ δάκρυα, ἡ γλυκύτης, ἡ ὀμόθυμος, εἶν ἀγάπη τοῦ, ἀμὴ ἡ συμφωνία, καὶ ἡ ὁμόνοια μὲ τὸ θέλημάτου, καὶ ἡ ζωὴ κῆ τὴν θέλησίν του, εἶν ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη του, κῆ τὸ νὰ χαίρεται πλέα εἰς ἐκεῖνο ὁπῦ ἐκεῖνος θέλει, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶν ἡ στέ-

ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν ἠγαπήσανε, ὅταν ἔμελλε νὰ ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ νὰ σπικωθῇ ἀπὸ τὰ ὀμματά των, τὼ ὁποίαν ἀφορμὴ ἐπικράνοιωζαν πολλὰ μέσα εἰς τὰς καρδίας των· αὐίσως μὲ ἀγαπήσατε, λέγει, αὖ καλὰ σένομαι διὰ νὰ μισέψω ἀπὸ σᾶς, καὶ νὰ σᾶς σπικώσω τὴν ἡδονὴν, καὶ χαρὰν, ὅπου ἔχετε βλέποντας τὴν αὐθεφοπότητά μου, ὅμως ἔπρεπε νὰ χαίρεσθε, ἀμὴ διατὶ δὲν μὲ ἀγαπᾶται, δὲν χαίρεσθε. Πῶς κύριε εἰς καιρὸν ὅπου οἱ μαθηταίδες σου ἐγλυκήκαν μία θάλασσα ἀπὸ δάκρυα, οἱ ὁποῖοι πολλὰ γλήγορα ἠθέλαν διαλέξει τὸν θάνατον, πάντα τὸ νὰ μήσε βλέπουν, σοῦ λέγεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαποῦσι, καὶ ὅτι δὲν εἶχι ἀγάπη ἐκείνη ὁποῦ σοῦ φέρνουσιν; ὡ πόσοι λογιάζουσι νὰ τὸν ἀγαποῦνε, καὶ ἀγαποῦσι τὸν ἑαυτόν τους, λογιάζουσι

μεγάλλω, καὶ ἀϋπομόνησα.

Εἰδὲς τὸ λοιπὸν ἐσὺ φανερὸν, πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐβγαίνει μεγαλήτερον ἀλαβιὰν, καὶ ἀγαπᾷ ἀπὸ τὸ μικρότερον καλὸν, τουτέστιν ἀπὸ ἐκεῖνο ὁπού τὸ νοσιμίζει ὁ ἀρέσκει, καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ μεγαλήτερον, τουτέστιν ἀπὸ ἐκεῖνο ὁπού πλέα τὸν ὠφελᾷ, καὶ οὐ φρέπει· καθὼς εἶν κάτι φαρμάκι τριωρινόν. εἰς τόσον ὁπού ἀγαπᾷ ἡ παρουσιὰν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὁμορφάδα του, διατὶ τὸ φέρνει νοσιμον ἡδονὴν καὶ ὄχι τὴν θέλησιν του, διατὶ τὸ φέρνει βασανα καὶ πόθεσμους. εἰς ἐτοῦτον τὸν ἀλαβιὰν, καὶ εἰς ἐτοῦτον τὸν ἀγάπην ἐσφάλασιν ὅλοι οἱ μαθηταδες τοῦ Χριστοῦ, διατὶ ἐγυρέβανε εἰς τὸ λόγου του ἐκεῖνο ὁπού τοὺ ἔδιδεν ἡδονὴν, καὶ ὄχι ἐκεῖνο ὁπού καλλίτερα τοὺ ἔφερνεν, ἔσοντας μὴ τοῦτο εἶν ἐκεῖνο ὁπού φρέπει νὰ γυρέβεται. Οθεν ὁ Χρι-

καὶ τὸ φρέσκο. τὸν θέλεις ἰδεῖ διὰ λαβῆ διατὶ τὸ τάδε ποῖον φαίνεται τὸ συμβαίνει κ' τὴν ὄρεξίν του, καὶ λέγει, αἰ εἰ δοξασμένος ὁ Θεὸς ὅπου μὲ ἔκαμεν ἐτέτην τὴν καλοσυνίαν, καὶ μὲ ἔδωσεν ἐτέτην τὴν καλὴν αἰτίαν διὰ νὰ τὸν δοξάζω κ' τὴν ὀπιθυμίαν μου, καὶ μὲ ἔβαλεν εἰς ἐτέτην τὴν αἰώνιαν, ὅπου κανεὶς δὲν μὲ πειράζει, λέγω τὴν ἀκολουθίαν μου ὅταν μου ἀρέσῃ, κοιμᾶμαι ὅταν νυστάζω, μὲ ἀφεντιὰν νὰ κάμω, ὅπ θέλω, ἔχω εἰρήνην, καὶ ἄλλα φαίνεται ὅπου κανένας ἠξεύρει, τὰ ὁποῖα ἀφήνω διὰ νὰ φύγω τὴν πολυλογίαν. καὶ αὐ ὁ Θεὸς τὸν σπλάχνα ἐκείνην τὴν ἡδονήν, ἢ ἐκείνην τὴν ἄδειαν, καὶ τὸ πέμψῃ πειρασμούς, αἰάγκας, βάσανα, πρωείας, Ϲ τὸν πικραίνῃ μὲ ἀτιμίας, ψευδομαρτυρίας καὶ κινδύνους, Ϲὰ πέρνει ὅλα μὲ πίκραν μεγά-

κεῖαι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη. φὴ λογιάσῃς ὅτι τόσον ἕνας ἀνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, ὅσον τον αἰσθανέται, & ὅσον εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀλλαβείας τε λογιάζει ἐκεῖνος νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἀμὴ ὅσον θέλει εἶσαι ἑτοιμασμένος εἰς ταῖς ἀρεταῖς, ἢ εἰς τὴν ἀγάπην, καὶ εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. καὶ τότε εἶναι ἐμπεπλησμένη ἀγάπη, & ὁ πιστὸς εἶναι φίλος ἐμπεπλησμένος. ἡ γλυκεῖα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι σαρκικὴ, καὶ πλανεμένη, & πολλαῖς φοραῖς ἔρχεται ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀνθρωπότητα τοῦ ἀνθρώπου, & ὄχι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ σαρκικὴν καρδίαν, ὄχι ἀπὸ πνευματικὴν, ἀπὸ τὴν σάρκα, ἢ ὄχι ἀπὸ τὸν λογισμόν. εἰς τόσον ὅτι συχναῖς φοραῖς τὸ πνεῦμα ἀνάβει ἢ χρειάζεται ἀλλαβείαν εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ τοῦ ἀρέσει. καὶ τοῦ φέρνει γλυκύτητα, & ὄχι εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει τὸν ὠφελᾷ,

καὶ

νοι. Διὰ τῦ φανερόνει ὅτι δὲν εἶ ἐκείνη ἀγάπη τῦ Θεῦ, ἀμὴ ἀγάπη ἴδια τῶ ἑμαυτῶν μας; διατί ἀγαπᾶμεν πλέα τὸν ἑμαυτόν μας ἀπὸ τὸν Θεόν. εἰς τόσον ὅτι ἀγαπᾶμεν τὸν Θεόν, καθὼς εἴμεθα σωμπισμένοι νὰ ἀγαπᾶμεν ἕναν ἄνθρωπον εὔμορφα ἐνδυμένον, φαίνονται μας εὔμορφον ἐκεῖνο τὸ μεταξένιο ῥοῦχο, ὁπῦ φέρνει ἀπαίωτε, ἀμὴ δὲν ἀγαπᾶμεν τὸ θελησίν τε, ἀίσως καὶ ἐκεῖνο θέλῃ νὰ μᾶς πικράνῃ, ἢ νὰ μᾶς βασανίσῃ. εἰς τέτον τὸν τρόπον φερνόμεθα μὲ τὸν Θεόν, καὶ δὲν θελομεν ἀπὸ τὸ λόγε Του, μονᾶχὰ ἐκεῖνο, ὁπῦ δοκιμάζομεν γλυκύ, καὶ ἐκεῖνο ὁπῦ ἀρέσκομεν νόστιμον, τὸ ὁποῖον εἶ ἐκεῖνο ὁπῦ βλέπομεν εἰς τὸν ἑμαυτόν τε μὲ τὸ πνευματικὸ ζωὸ, ἀμὴ δὲν ἀγαπᾶμεν τὸ λόγε τε τὸ θελησίν Του, τὸ θέλημά τε, ἔσονται εἰς ἕτερο σέ-

τὸ νὰ τὸν δουλέψῃς καθὼς θέλεις ἐσὺ, καὶ ὄχι καθὼς θέλει ἐκεῖνος. δμὰ ὅλον εἶναι μεγαλωτάτη.

Ἀκόμη μάθε καλὰ, ὅτι δείχνεται μία ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σωλαχνικὴ, καὶ τούτου τοῦ ἔχει πολλαῖς φοραῖς ἐκεῖνος ὅπου ὀλιγώτερον ἀγαπᾷ, καὶ δὲν εἶναι τόσον τέλειος. δμὰ εἰς ἄλλας φοραῖς ἀγαπᾷ μὲν τοῦ ὁμορφάδα τοῦ Θεοῦ, τοῦ καλοσύνου τε, τοῦ μεγαλοσύνου τε, καὶ ἄλλαις τέλειότητες, ὅπου εἰς τὸ λόγο τε δείχνουν, ἀμὴ δὲν ἀγαπᾷ μὲν ἐκεῖνο ὅπου πρέπει νὰ ἀγαπήσωμεν εἰς τὸν Θεὸν, ὅπου εἶναι αὐτὸ τὸ θέλημά τε, καὶ ἡ θεϊκή τε θέλησις, ἀμὴ μᾶλλον τοῦ φόβου μου, καὶ βλέπει φανερὰ εἰς ἑαυτὸ, ὅτι ἀνίσως ὁ Θεὸς σύρῃ ὀπίσω τοῦ γλυκύτητά τε, καὶ μᾶς βασανίσῃ καμπόσο, δὲν μένουν τοῦ θέλησίν τε μὲ σεβασμὸν πρόσωπον, ἀπίστοι, καὶ πικραμένοι

νὰ ἦσαι ἀπμασμὸς δι' ἀγάπω τῦ Ιησῦ Χριςῦ, μὲ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, καὶ ὄχι εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς αἰσθητικῆς ἀλαβείας. ἐτσι δὲν ἔχ πιας νὰ τὸ γυρέψη, ἀλλὰ εἰς ταῖς ἀρεταῖς δὲν κινδυνεύει πιας ὅταν ἀσπῆται εἰς ἐκείναις δι' ἀγάπω τῦ Θεῦ, ἀμὴ εἰς ταῖς γλυκύτητες, καὶ πνευματικαῖς αἴσθησες. Κὶ ταξε καλὲ ἀδελφὲ νὰ μὴ φύγῃς μίαν παγίδα καὶ πέσῃς εἰς ἄλλην. θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι ἀνίσως καὶ δὲν νὰ σώσῃς εἰς τὸν Θεὸν ἄφησες κ' ἐδε χαραν', & ἡδονὴν, καὶ ἐδιωξες ἀπὸ τὸ λόγου σε τὰ φαντάσματα ὁπῦ σὲ φαίνωσιν, καὶ ὀπίσω εἰς τὰ ὁποῖα ἔξερχες, ὅταν ἐπερπάτες ἔξω ἀπὸ τὴν καλὴν σρᾶταν γυρεύοντας τα πόρα ὁπῦ τῦ δουλεύεις μὴ σραφῇς νὰ γυρέψῃς τὸν Θεὸν μὲ ὀπθυμίαν νὰ ἀπολαύσῃς ἀπ' ἐκεῖνον ἀγαπησίας, ζητῶντας ἐκεῖνο ὁπῦ σὲ ἀρέσῃ ἐσένα μὲ

λουῦ) ἄλλοι με ἕνα ἄλλο θεᾶγμα τόσον δυπολώτερον νὰ γνωειωθῇ, & νὰ, μαξδυτῇ, ὅσον περπαλᾶ σπεπασμὸν μὲ καλλίτερον μαντὶ. πιςδύοντας, ὅπ ἡ ἀληθινὴ ἀγαπη τὲ Θεῦ, τένει) εἰς τὸ νὰ εἶ) ἀυτὸς ὁ Θεὸς αἰάθητὸς, καὶ νὰ κὰ λαμβάνε) ἀπὸ τὼ αἴαθησιν, εἰς τὸ ὁπῖον θεᾶγμα πολλοὶ πλανωῦται, διατὶ δὲν ἔβαλεν ὁ Θεὸς τὼ ἀγάπω τε εἰς τὸ νὰ δόσῃ ἐκεῖνθ δίχαειςίαν ἐσένα, ἀμὴ εἰς τὸ νὰ δώσῃς ἐσὺ δίχαειςίαν ἐκεινοῦ. καὶ τότες ἐσὺ δίδεις δίχαειςίαν τὲ Θεῦ, ὁπόταν δὶ ἀγάπω τε παθαίνεις δίχως μέζον καὶ δίχως τέλος, καὶ δίχεσαι θεᾶγμα ἀπὸ τὸ θεϊκόν τε χάρι, δίχως νὰ πολιώζῃς, ἢ νὰ ὀλιγοψηφίσῃς κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα, εἰς τὸ νὰ ἦσαι ἁπλῦς, παρθένος, καὶ ὑπομονητικὸς εἰς τὼ ὑπδυνότητά σου, εἰς τὸ νὰ ὑπομένῃς, καὶ νὰ σιωπᾶς, & αἰ τὸ

νὰ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

ΝΟΥΘΕΤΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΑΒΗΛΑ.

ΚΑΤΕΧΕ ἀδελφέ μου, ὅτι καθὼς πολλοὶ ἤθελαν πλανηθῆ, καὶ ἤθελαν χλαθῆ, λογιαζοντας, ὅτι δὲν ἀξίζει, ἔτε ὠφελᾶ τίποτες, ἔτε κάμνει εἰς τὸ ωφελιμον εἰς τὴν σεάζαν τὸ Θεῦ ἡ ὀλάβειά τε, καὶ ἡ ἀἴσθησις, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ψυχὴ πέρνει αἰαπνολὴ, καὶ αἰαγκάζει ἑ βιάζει τὸν ἄἴθρωπον νὰ πειπατῆ δίωα τὰ εἰς τὴν σεάταν τὸ πνεύμα Θ, ἔσωτας καὶ τότι ἡ πλαίη ἔχ τὴν ῥίζαν της εἰς τὸν σπορπισμὸν, ὁπὲ ἔχουσιν οἱ ψυχαῖς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὴν φαντασίαν, ἔτζι ἤξιρε ὅτι χλω-

 λωῦ-

quod typis mandetur. Romæ, Calendis Decembris. 1637.

Neophytus Francomedes Ordinis D. Baſtlij, Sacerdos Græcus.

Imprimatur.

Fr. Hyacinthus Lupus Magiſter & ſocius Reuerendiſſ. P. M. S. P. A. Ord. Præd.

Imprimatur iterum,

Fr. P. Manardus Mag. & ſocius Reuerendiſſ. P. M. S. P. A.

Digitized by Google

Imprimatur, ſi placet Reuerendiſſ. P.M.S.Pal. Apoſt.

Ioan. Bapt. de Alterijs V.G.

EX mandato Reuerendiſſ. P. Fr. Nicolai Ricchardi Magiſtri Sacri Palatij Apoſtolici, legi Opuſculum, cui Titulus eſt, *Documenti Spirituali del P. Maeſtro Giouanni d'Auila*, à Reuerendo P. Georgio Buſtronio Societ. Ieſu, in vernaculam Græcorum linguam conuerſum, & bona fide, ac elegantia verſum eſſe cognoui; addita etiam *Meditatione paſſionis Chriſti* eodem Græco idiomate. Ideo dignum cenſeo,

Digitized by Google

Digitized by Google

DOCVMENTI SPIRITVALI DEL P. MAESTRO GIOVANNI D'AVILA.

ΝΟΥΘΕΤΗΜΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΑΒΗΛΑ,

μεγαλου διδασκάλε τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

BIBLIOTECA NAZ ROMA VITTORIO EMANUELE

Ερμηνευθὲν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν τῶν Ρωμαίων, διὰ κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ἀλλοφύλων ἀνθρώπων.

BIBLIOTECA

IN ROMA.

Nella Stampa della Sac. Congr. de Propag. Fide.

MDCLXXI.

CON LICENZA DE'SVPERIORI.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

NAZIONALE
8
12 G
35
VITT. EMANUELE
ROMA

Ex Bibliotheca
majori Coll. Rom.
Societ. Jesu

2.13.18.
2 2
f f
18 6

VITT. EMANUELE